

ЕДУАРД УСПЕНСКИ КРОКОДИЛЪТ ГЕНА И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

Превод от руски: Мая Халачева, 1983

chitanka.info

КРОКОДИЛЪТ ГЕНА И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ

(ПРИКАЗНА ПОВЕСТ)

ПРЕДГОВОР, КОЙТО МОЖЕ И ДА НЕ ЧЕТЕТЕ

Деца, сигурно всеки от вас си има любима играчка. А може би даже две или пет.

Например аз, когато бях малък, си имах три любими играчки: огромен гумен крокодил на име Гена, малка пластмасова кукла Галя и нескопосано плюшено зверче със странното название Чебурашка. Чебурашка беше направен във фабриката за играчки, но толкова лошо, че беше невъзможно да се каже какво представлява: заек, куче, котка или може би австралийско кенгуру. Очите му бяха големи и жълти като на бухал, главата му — кръгла, заешка, а опашката — късичка и пухкава, каквато обикновено имат малките мечета.

Родителите ми твърдяха, че Чебурашка е неизвестен на науката звяр, който обитава знойните тропически гори.

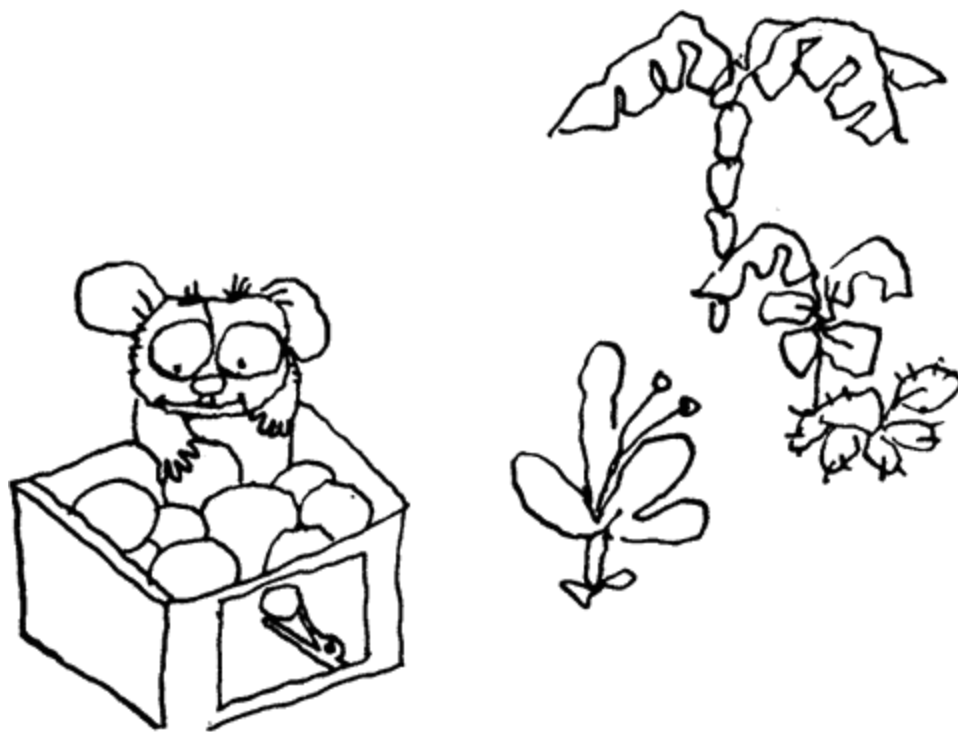
Отначало много се страхувах от този неизвестен на науката Чебурашка и даже не исках да оставам насаме с него в стаята. Но постепенно свикнах със странната му външност, сприятелихме се и започнах да го обичам не по-малко от гумения крокодил Гена и пластмасовата кукла Галя.

Оттогава мина много време, но аз досега помня моите малки приятели и ето че написах за тях цяла книга.

Разбира се, в книгата те ще бъдат живи, а не играчки.

ПЪРВА ГЛАВА

Едно време в една гъста тропическа гора живеело много забавно зверче. Наричали го Чебурашка. По-точно отначало, докато живеело в тропическата гора, никак не го наричали. Нарекли го Чебурашка по-късно, когато напуснало гората и се срещнало с хората. Нали хората дават имена на животните. Те са казали на слона, че е слон, на жирафата — че е жирафа, на заека — че е заек.

Но ако беше помислил, слонът и сам би могъл да се досети, че е слон. Името му е толкова просто! А какво да каже звярът с толкова сложно име като хипопотам? Върви се сети, че не си хи-по-там, нито по-по-там, а именно хи-по-по-там.

Така и нашето зверче — то никога не се беше замисляло как се казва, а просто си живееше в далечната тропическа гора.

Веднъж се събуди рано сутринта, сложи лапи отзад и тръгна да се поразходи и да подиша чист въздух.

Както си се разхождаше, изведнъж край голямата овощна градина видя няколко сандъка с портокали. Без да му мисли много, Чебурашка скочи в един от тях и започна да закусва. Изяде цели два портокала и така преяде, че му беше трудно да се движи. Затова си легна да спи направо върху плодовете.

Чебурашка спеше дълбоко и разбира се, не чу как дойдоха работниците и заковаха всички сандъци.

След това натовариха портокалите заедно с Чебурашка на един кораб и ги изпратиха на далечно пътешествие.

Дълго пътуваха сандъците по морета и океани и най-после се озоваха в магазин за плодове в някакъв много голям град. Когато ги отвориха, в един от тях почти нямаше портокали, а само Чебурашка — дебел-предебел.

Продавачите измъкнаха Чебурашка от каютата му и го сложиха на масата. Но Чебурашка не можеше да седи на масата — прекалено дълго бе прекарал в сандъка и му бяха изтръпнали лапите. Той седя, седя, оглежда се наоколо и изведнъж взе, че се пречебураши от масата на стола.

Но и на стола не се задържа дълго — пак се пречебураши. На пода.

— Гледай го ти, Чебурашка такъв! — каза управителят на магазина. — Никак не го свърта на едно място!

Така нашето зверче разбра, че се казва Чебурашка.

— Какво да те правя сега? — попита управителят. — Не мога да те продавам вместо портокали, нали?

— Не зная — отговори Чебурашка. — Каквото искате, това ме правете.

Наложи се управителят да вземе Чебурашка под мишница и да го занесе в градската зоологическа градина.

Но там не го приеха. Първо, зоологическата градина беше препълнена и второ, Чебурашка се оказа съвсем неизвестен на науката

звяр. Никой не знаеше къде да го настанят: при зайците ли, при тигрите ли, или може би при морските костенурки.

Тогава управителят отново взе Чебурашка под мишница и се запъти към един свой далечен роднина, също управител на магазин. В този магазин се продаваха преоценени стоки.

— Какво пък — каза управителят номер две, — този звяр ми харесва. Прилича на бракувана играчка. Ще го взема при мене на работа. Ще дойдеш ли?

— Ще дойда — отговори Чебурашка. — А какво трябва да правя?

— Трябва да стоиш на витрината и да привличаш вниманието на минувачите. Разбра ли?

— Разбрах — каза зверчето. — А къде ще живея?

— Къде ще живееш ли?... Ами може и тук! — Управителят показва на Чебурашка, една стара телефонна кабина пред входа. — Това ще бъде твоят дом!

Така Чебурашка остана да работи в този голям магазин и да живее в тази малка къщичка. Разбира се, тя не беше най-красивата в града. Но затова пък Чебурашка винаги имаше под ръка телефон-автомат и можеше да звъни, на когото си иска, без да излиза от къщи.

Всъщност засега нямаше на кого да се обажда, но това никак не го тревожеше.

ВТОРА ГЛАВА

В града, където попадна Чебурашка, живееше и крокодилът на име Гена. Всяка сутрин той се събуждаше в малкия си апартамент, измиваше се, закусваше и отиваше на работа в зоологическата градина. Там той работеше като... крокодил.

Щом пристигнеше, събличаше се, закачваше костюма, шапката и бастуна си на един пирон и лягаше на слънце край басейна. На клетката му имаше табелка с надпис:

АФРИКАНСКИ КРОКОДИЛ ГЕНА.

ВЪЗРАСТ — ПЕТДЕСЕТ ГОДИНИ.

РАЗРЕШЕНО Е ДА СЕ ХРАНИ И ГАЛИ.

Когато работният му ден свършеше, Гена внимателно се обличаше и тръгваше към къщи, към своя малък апартамент. Там той четеше вестници, пушеше лула и по цяла вечер си играеше сам на морски шах.

Веднъж, когато загуби сам от себе си четиридесет партии поред, му стана много, много тъжно.

„Защо винаги съм сам? — помисли си той. — Непременно трябва да си намеря приятел.“

И като взе молив, написа следната обява:

Млад крокудил на петдесет години си търси приятели.

Спредложения идвайте на адрес:
Улица „Голяма паста“ №15 Вход Ъ
Звънете три и половина пъти.

Още същата вечер разлепи обявата из града и зачака.

ТРЕТА ГЛАВА

На другия ден, късно вечерта, някой позвъни на вратата. На прага стоеше малко, много сериозно момиченце.

— Във вашата обява — каза то — има цели три грешки.

— Не може да бъде! — възкликна Гена; той си мислеше, че те са най-малко осемнадесет. — Какви?

— Първо, думата „крокодил“ се пише с „о“, и второ, как може да сте млад, след като сте на петдесет години?

— Крокодилите живеят по триста години, затова аз съм още съвсем млад — възрази Гена.

— Все едно, трябва да пишете грамотно. Хайде да се запознаем. Казвам се Галя. Работя в детския театър.

— А аз се казвам Гена. Работя в зоологическата градина. Като крокодил.

— Какво ще правим сега?

— Нищо. Хайде просто да си поговорим.

Но в това време на вратата отново се позвъни.

— Кой е? — попита крокодилът.

— Аз съм, Чебурашка! — И в стаята се появи някакво неизвестно животно. То беше кафяво, с големи, ококорени очи и къса пухкава опашка.

— Кой сте вие? — обърна се Галя към него.

— Не зная — отвърна гостът.

— Ама никак ли не знаете? — попита момиченцето.

— Никак...

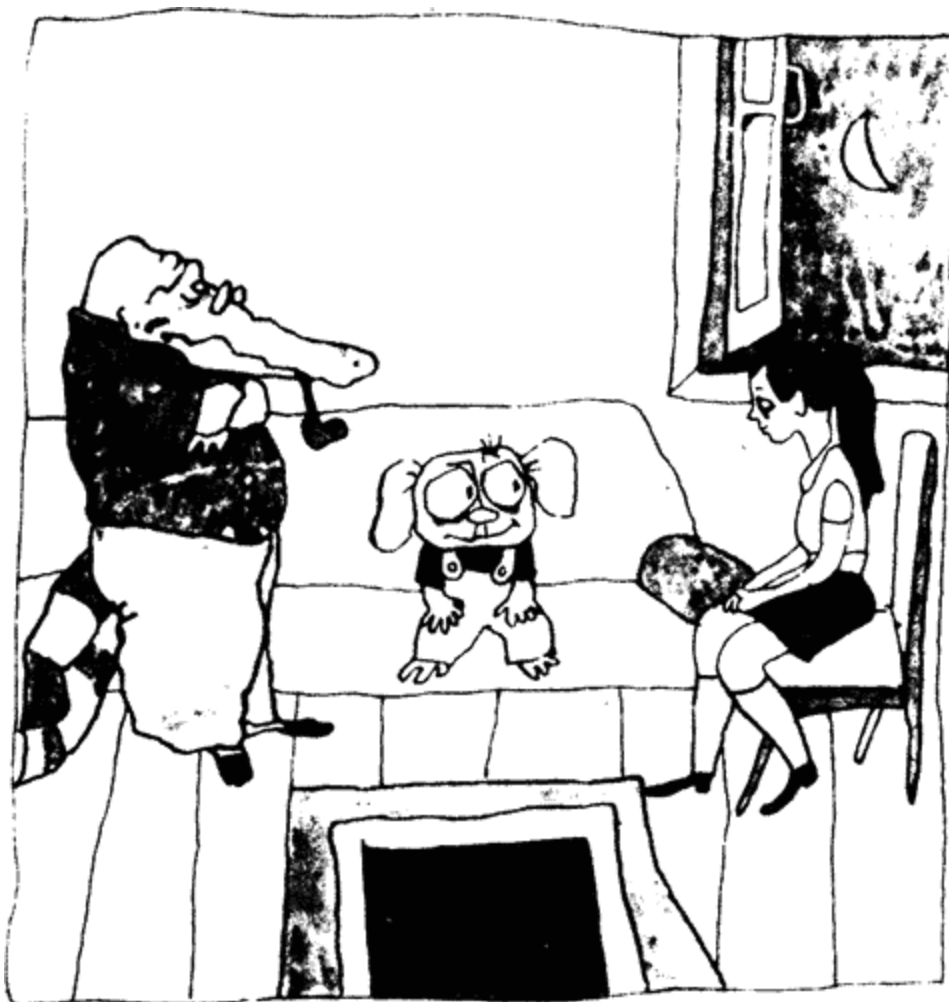
— Да не сте случайно мече?

— Не зная — каза Чебурашка. — Може и да съм мече.

— Не — намеси се крокодилът, — никакво мече не е. Мечките имат малки очи, а вижте неговите какви са грамадни!

— Тогава може би е кученце? — замисли се Галя.

— Може би — съгласи се гостът. — А кученцата люлеят ли се по дърветата?

— Не, не се люлеят — отговори Гена. — Те обикновено лаят.

— Как?

— Така: ав-ав! — излая крокодилът.

— Не, аз така не мога — огорчи се Чебурашка. — Значи не съм кученце!

— Зная кой сте — отново се обади Галя. — Вие сигурно сте леопард.

— Сигурно — съгласи се Чебурашка. На него му беше все едно. — Сигурно съм леопард.

Никой не беше виждал леопард и затова всички се отдръпнаха настрана. За всеки случай.

— Хайде да погледнем в речника — предложи Галя. — Там всички думи са обяснени, по букви.

(Ако вие, деца, не знаете какво е речник, аз ще ви обясня. Това е специална книжка. В нея са събрани всички думи, които съществуват на света, и се разказва какво означава всяка дума.)

— Хайде да погледнем в речника — съгласи се Чебурашка. — А на коя буква ще гледаме?

— На буквата „РР-РР-РРЪ“ — каза Галя, — защото леопардите РР-РР-РРЪМЖАТ.

— И на буквата „Х“ — добави Гена, — защото леопард (те Х... АПЯТ.

Разбира се, и Галя, и Гена не бяха прави, защото леопарда не трябва, да се търси нито на буквата „РР-РР-РРЪ“, нито на буквата „Х“, а на буквата „Л“.

Нали е ЛЕОПАРД, а не РР-РР-РРЪОПАРД и още по-малко Х... ОПАРД.

— Но аз не ръмжа и не хапя — каза Чебурашка, — значи не съм леопард!...

И после той отново се обърна към крокодила:

— Кажете, моля, ако не разберете какъв съм, няма ли да дружите с мен?

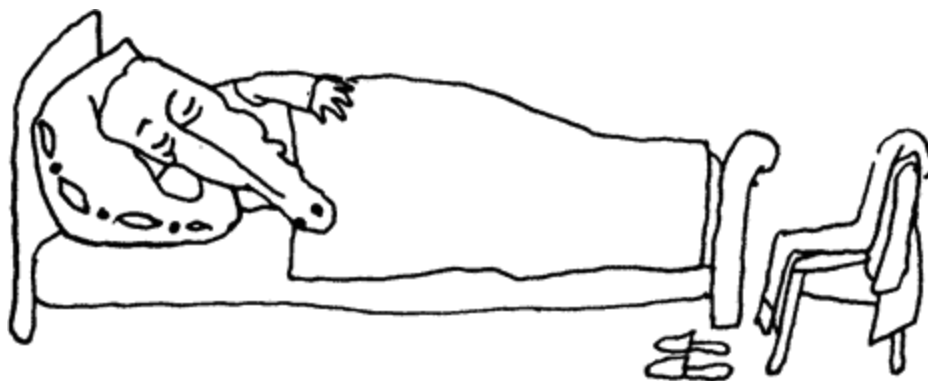
— Защо? — учуди се Гена. — Всичко зависи от вас. Ако се окажете добър другар, ще се радваме да се сприятелим с вас. Така ли е? — попита той момиченцето.

— Разбира се! — съгласи се Галя. — Много ще се радваме!

— Ура! — извика Чебурашка. — Ура! — и подскочи едва ли не до тавана.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— А какво ще правим сега? — попита Чебурашка, след като всички вече се бяха запознали.

— Хайде да играем на морски шах — предложи Гена.

— Не — каза Галя, — нека по-добре да организираме кръжок „Сръчни ръце“.

— Но аз нямам ръце! — възрази Чебурашка.

— И аз — подкрепи го крокодилът. — Аз имам само крака.

— Тогава да организираме кръжок „Сръчни крака“? — предложи Чебурашка.

— Или „Сръчна опашка“? — добави крокодилът.

— Но за съжаление аз нямам опашка — каза Галя.

Всички се умълчаха.

В това време Чебурашка погледна към малкия будилник на масата.

— Знаете ли, че вече е късно. Време е да си тръгваме. — Съвсем не му се искаше новите му приятели да го сметнат за нахален.

— Да — съгласи се крокодилът. — Наистина е време да си ходим!

Всъщност той нямаше къде да ходи, но много му се спеше.

През нощта Гена както винаги спа спокойно.

Чебурашка обаче спа лошо. Все още не му се вярваше, че си е намерил такива приятели.

Дълго се въртя в леглото, често скачаше и замислен крачеше насам-натам из своята малка телефонна кабина.

ПЕТА ГЛАВА

Сега почти всяка вечер Гена, Галя и Чебурашка прекарваха заедно. След работа те се събираха у крокодила — разговаряха, пиеха кафе и играеха на морски шах. И все пак на Чебурашка не му се вярваше, че най-после и той си има истински приятели.

„Интересно — помисли си веднъж, — ако поканя крокодила на гости, дали ще дойде, или не? Разбира се, че ще дойде — успокояваше се Чебурашка. — Нали сме приятели! Ами ако не дойде?“

За да не си блъска главата напразно, Чебурашка взе телефонната слушалка и позвъни на крокодила.

— Ало, Гена, здравей! — започна той. — Какво правиш?

— Нищо — отвърна крокодилът.

— Знаеш ли какво? Ела ми на гости.

— На гости ли? — учуди се Гена. — Защо?

— Да прием кафе — каза Чебурашка. Това беше първото нещо, което му хрумна.

— Добре — каза крокодилът, — с удоволствие ще дойда.

„Ура!“ — едва не извика Чебурашка. Но си помисли, че в това няма нищо особено. Един приятел отива на гости при друг. И не е необходимо да се вика „ура“, а преди всичко да се погрижи да го посрещне колкото е възможно по-добре.

Затова каза на крокодила:

— Само че, моля те, вземи със себе си чашки, защото в къщи нямам никакви съдове.

— Добре, ще взема. — И Гена започна да се приготвя.

Но Чебурашка му се обади отново:

— Знаеш ли, оказа се, че нямам и кафеник. Моля те, вземи твоя. Видях го в кухнята.

— Добре, ще го взема.

— И още една малка молба. По пътя се отбий в магазина, че и кафето ми се е свършило.

Скоро Чебурашка се обади още веднъж и помоли Гена да донесе и една кофичка.

— Кофичка ли? Защо ти е?

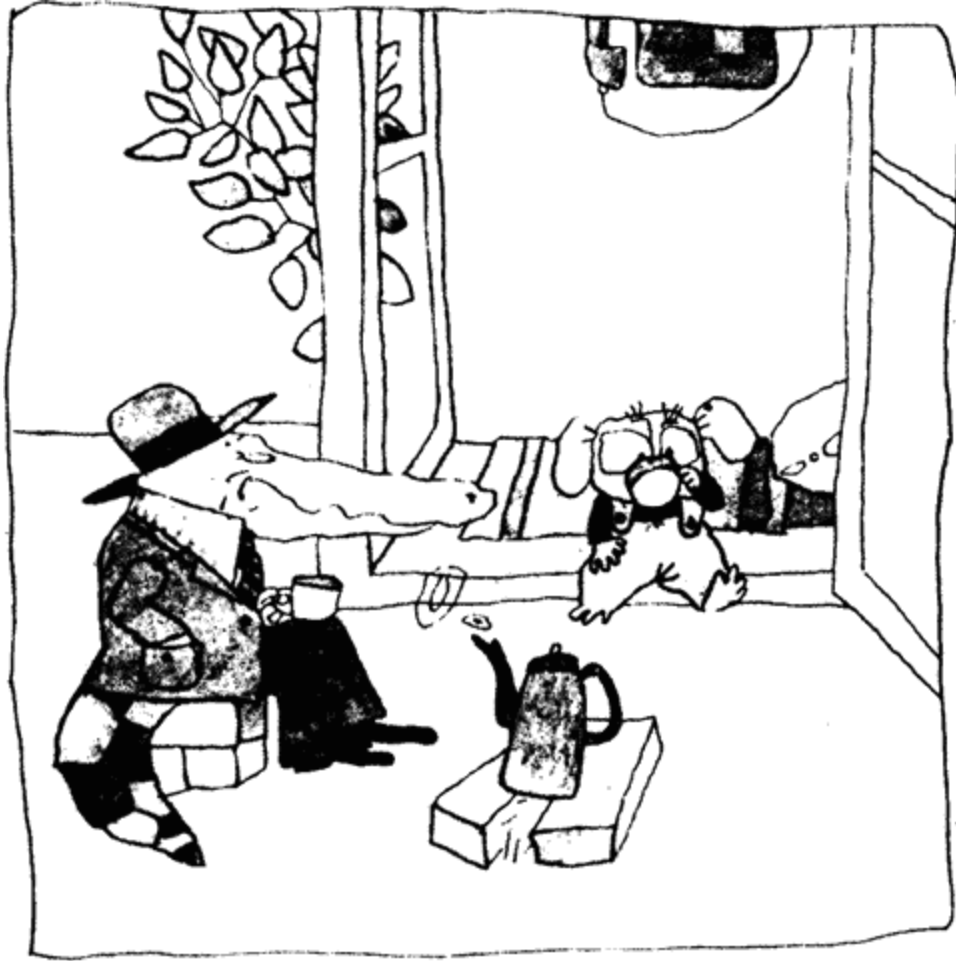
— Разбираш ли, като идваш насам, ще минеш покрай чешмата, та да налееш вода, за да не излизам от къщи.

— Добре — каза Гена, — ще донеса всичко, каквото ме помоли.

Скоро той се появи пред Чебурашка, натоварен като носач на гарата.

— Много се радвам, че дойде — посрещна го домакинът. — Само че аз не мога да правя кафе. Никога не съм се опитвал. Ще го направиш ли ти?

Гена се хвана на работа. Събра дърва, накладе малък огън пред кабината и сложи кафеника. След половин час кафето бе готово. Чебурашка беше много доволен.

— Е, как е? Добре ли те нагостих? — попита той крокодила, когато го изпращаше.

— Кафето беше великолепно — отговори Гена. — Само че ще те помоля нещо. Ако ти се прииска пак да ме почерпиш, не се срамувай, ела в къщи. Каж ми с какво искаш да ме нагостиш — с чай, с кафе или просто с обяд. В къщи има всичко. И ще ми бъде много по-удобно. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — каза Чебурашка. Наистина, малко се наскърби от това, че Гена му направи забележка. Но все пак беше много доволен. Та нали днес самият крокодил му бе на гости!

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата вечер Чебурашка пръв отиде при крокодила. В това време Гена четеше. Той много обичаше да чете точни и сериозни книги: справочници, учебници или разписанието на влаковете.

— Слушай — попита Чебурашка, — а къде е Галя?

— Обеща днес да мине — отвърна Гена. — Но кой знае защо я няма.

— Хайде да й отидем на гости — предложи Чебурашка, — нали приятелите трябва да си ходят на гости.

— Хайде — съгласи се крокодилът.

Завариха Галя в къщи. Тя лежеше в леглото и плачеше.

— Разболях се — каза тя на приятелите си. — Имам температура. И заради мен днес в детския театър ще се провали спектакълът. Децата ще дойдат, а няма да има представление.

— Ще има! — гордо заяви крокодилът. — Аз ще те заместя. (Едно време, като малък, той беше участвувал в драмкръжок.)

— Наистина ли? Това ще бъде чудесно! Днес ще даваме „Червената шапчица“ и аз играя внучката. Нали си спомняш тази приказка?

— Разбира се, че си я спомням!

— Отлично! Ако играеш добре, никой няма да забележи смяната. Талантът прави чудеса!

И тя даде на крокодила червената си шапчица.

Когато децата отидоха в театъра, видяха много странно представление. На сцената се появи Гена с червена шапчица. Той вървеше и си тананикаше:

*По улицата се кандилка
една голяма крокодилка.*

Насреща му излезе вълкът.

— Здравей, Червена шапчице — произнесе той с неизразителен глас и се встрещи.

— Здравейте — отвърна крокодилът.

— Накъде си тръгнала?

— Така. Разхождам се.

— Може би отиваш при баба си?

— Да, разбира се — опомни се крокодилът, — отивам при нея.

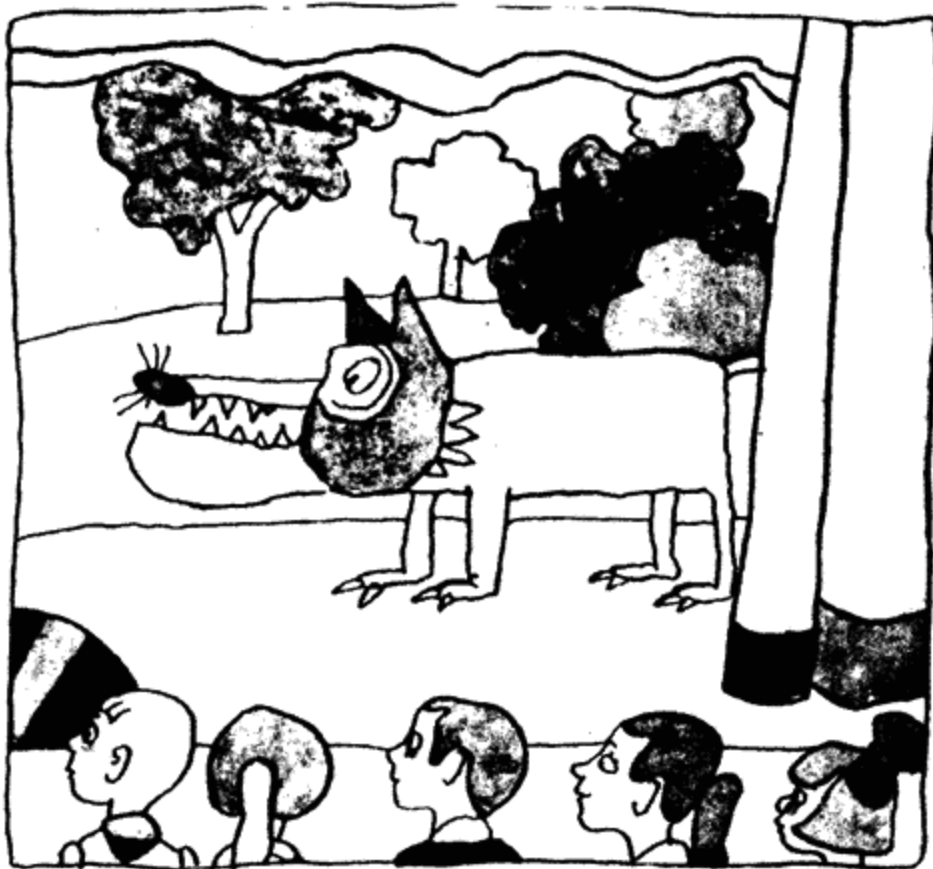
— А къде живее баба ти?

— Баба ми ли? В Африка, на брега на Нил.

— Аз пък бях сигурен, че баба ти живее ей там, на края на гората.

— Точно така! Там също имам баба. Сестра на дядо ми. Точно се канех пътьом да се отбия.

— Добре — каза вълкът и избяга.

После той, както си му е редът, дотича до къщичката, изяде бабата на Червената шапчица и легна вместо нея в леглото.

През това време Гена седеше зад кулисите и препрочиташе забравената приказка. Най-после се появи пред къщичката.

— Здравейте — почука той на вратата. — Кой тук е моята баба?

— Здравейте — отвърна вълкът. — Аз съм вашата баба.

— А защо имаш такива големи уши, бабо? — попита крокодилът, този път правилно.

— За да те чувам по-добре.

— А защо си толкова рошава, бабо? — Гена отново беше забравил думите си.

— Нямам време да се обръсна, внучке, много работа имам... — ядоса се вълкът и скочи от леглото. — А сега ще те изям!

— Това още не се знае! — каза крокодилът и се хвърли върху вълка. Той така се беше увлякъл, че съвсем забрави къде се намира и какво трябва да прави.

Изплашен, вълкът избяга. Децата бяха във възторг. Те никога не бяха виждали толкова интересна „Червена шапчица“. Дълго ръкопляскаха и искаха да повторят всичко отначало. Но кой знае защо, крокодилът отказа. И кой знае защо, дълго уговаря Чебурашка да не казва на Галя как е минало представлението.

СЕДМА ГЛАВА

Галя дълго боледува от грип и лекарите забраниха на приятелите да я посещават, за да не се заразят. Така Гена и Чебурашка останаха сами.

Една вечер след работа Чебурашка реши да се отбие в зоологическата градина при крокодила.

Както си вървеше по улицата, изведнъж видя едно мръсно кученце, което седеше на платното и тихичко скимтеше.

— Защо реवेश? — попита Чебурашка.

— Аз не рева — отвърна кученцето. — Аз плача.

— А защо плачеш?

Но кученцето не отговори нищо, а още по-жаловито заплака.

Чебурашка седна до него на бордюра, почака, докато се наплаче, и после заповяда:

— Хайде, казвай какво се е случило?

— Изгониха ме от къщи.

— Кой те изгони?

— Стопанката ми! — Кученцето отново започна да хлипа.

— Защо? — попита Чебурашка.

— Просто така. За нищо.

— Как се казваш?

— Тоби. — И след като се успокои малко, кученцето разказа на Чебурашка своята кратка и печална история.

Ето я:

КРАТКАТА И ПЕЧАЛНА ИСТОРИЯ НА МАЛКОТО КУЧЕНЦЕ ТОБИ

Тоби бил мъничко кученце, съвсем-съвсем мъничко сукалче, когато го занесли в дома на бъдещата му стопанка.

„Ах, колко е хубаво! — казвала стопанката му, когато го показвала на гостите си. — Нали е много мило?“

И всички гости се съгласявали, че то е много мило и много хубаво.

Всички си играели с кученцето и го черпели с бонбони.

Времето минавало и кученцето растяло. То вече не било толкова симпатично и трмаво като преди. Сега стопанката, когато го показвала на гостите, не казвала „Ах, колко е хубаво!“, а напротив — „Моето куче е ужасно грозно! Но не мога да го изгоня от къщи, нали? Имам толкова добро сърце! След пет минути ще се пръсне от мъка!“

Но веднъж някой ѝ донесъл ново кученце. И то било толкова симпатично и трмаво като Тоби по-рано.

Тогава стопанката, без да му мисли много, изхвърлила Тоби от къщи. Не можела да се грижи за две животни едновременно! И след пет минути сърцето ѝ не се пръснало от жалост. Не се пръснало и след шест минути, и даже след деветдесет и осем. Сигурно то никога няма да се пръсне.

„Какво да правя с това кученце?“ — помисли си Чебурашка.

Можеше, разбира се, да го вземе със себе си. Но не знаеше как ще погледнат на това неговите приятели. Ами ако не обичат кучета? Можеше да го остави на улицата. Но му беше много мъчно за него. Ами ако се простуди и се разболее?

— Знаеш ли какво? — каза Чебурашка най-последно. — Ето ти ключа. Засега иди в моята къща, изсуши се и се стопли. А после ще измислим нещо.

И продължи да крачи към зоологическата градина.

ОСМА ГЛАВА

Пред самия вход на зоологическата градина неочаквано срещна Галя.

— Ура! — закрещя Чебурашка. — Значи вече си оздравяла!

— Оздравях — отвърна Галя. — Разрешиха ми да излизам от къщи.

— Поотслабнала си малко — каза Чебурашка.

— Да — съгласи се момиченцето. — Много ли ми личи?

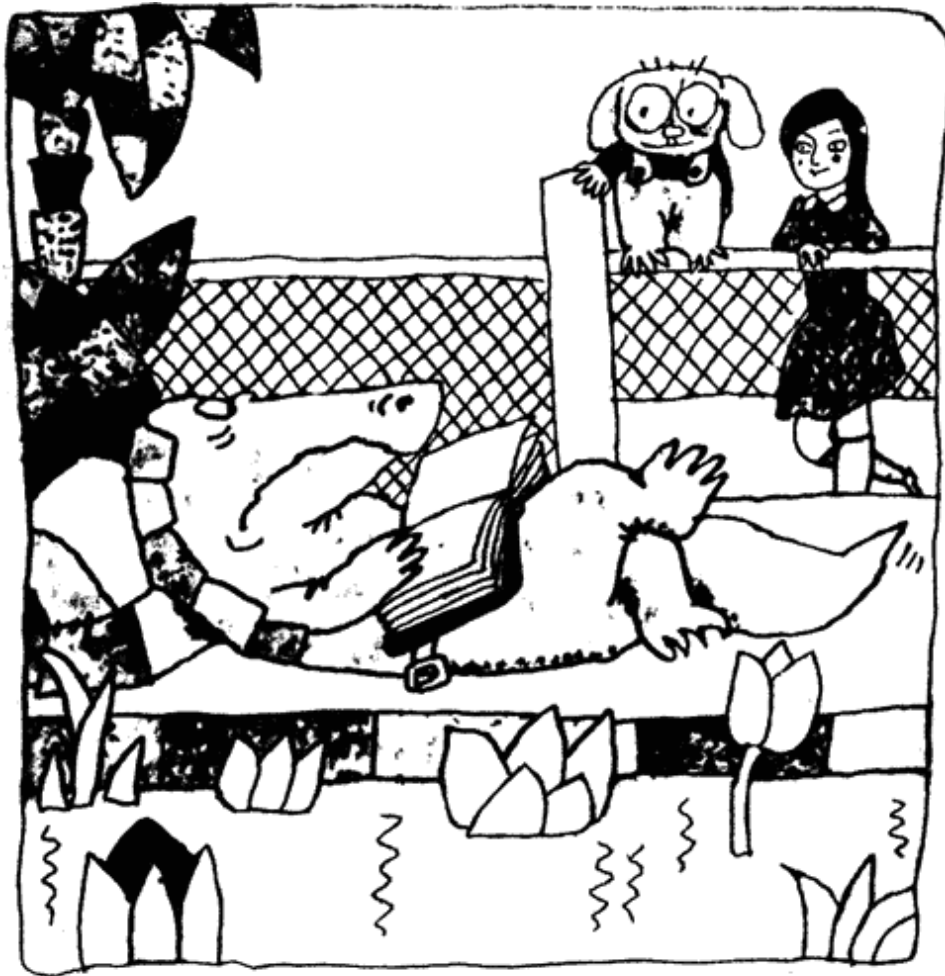
— Не! — възкликна Чебурашка. — Почти не се забелязва. Ти съвсем малко си поотслабнала. Толкова малко, толкова малко, че даже си понапълняла!

Галя веднага се развесели и те заедно влязоха в зоологическата градина.

Гена както винаги лежеше на слънце и четеше книга.

— Я гледай — каза Галя на Чебурашка, — не съм предполагала, че е толкова дебел!

— Да — съгласи се Чебурашка. — Той е просто ужасно дебел! Прилича на кренвирш с крачета!... Здравей, Гена! — извика Чебурашка на крокодила.

— Аз не съм Гена — обидено каза крокодилът, който приличаше на кренвирш с крачета. — Аз съм Валери. Работя втора смяна. А вашият Гена отиде да се облича. Сега ще дойде.

Дебелият крокодил сърдито се обърна.

В това време дойде Гена с елегантното си палто и красивата си шапка.

— Здравейте — усмихнат каза той. — Елате ми на гости!

— Да вървим! — съгласиха се Галя и Чебурашка. Те много обичаха да ходят на гости у крокодила.

При Гена приятелите пиха кафе, разговаряха и играха на различни игри.

На Чебурашка през цялото време му се искаше да им разкаже за своето кученце, но все не можеше да намери удобен момент.

На вратата се позвъни.

— Влезте — каза Гена.

В стаята влезе лъв с пенсне и шапка, от голям по-голям.

— Лъвът Чандър — представи се той.

Приятелите се поклониха на лъва и се отдръпнаха назад.

— Кажете, моля ви, тук ли живее крокодилът, който търси приятели?

— Тук — отвърна Гена. — Той живее тук. Само че вече не търси приятели, защото ги има.

— Много жалко! — въздъхна лъвът и си тръгна. — Довиждане!

— Почакайте — спря го Чебурашка. — Какъв приятел ви трябва?

— Не зная — отговори лъвът. — Просто приятел и толкова.

— В такъв случай, струва ми се, че мога да ви помогна — каза Чебурашка. — Поседнете при нас за няколко минути, а аз ще изтичам до къщи. Може ли?

След известно време Чебурашка се върна; водеше със себе си на каишка изсъхналия Тоби.

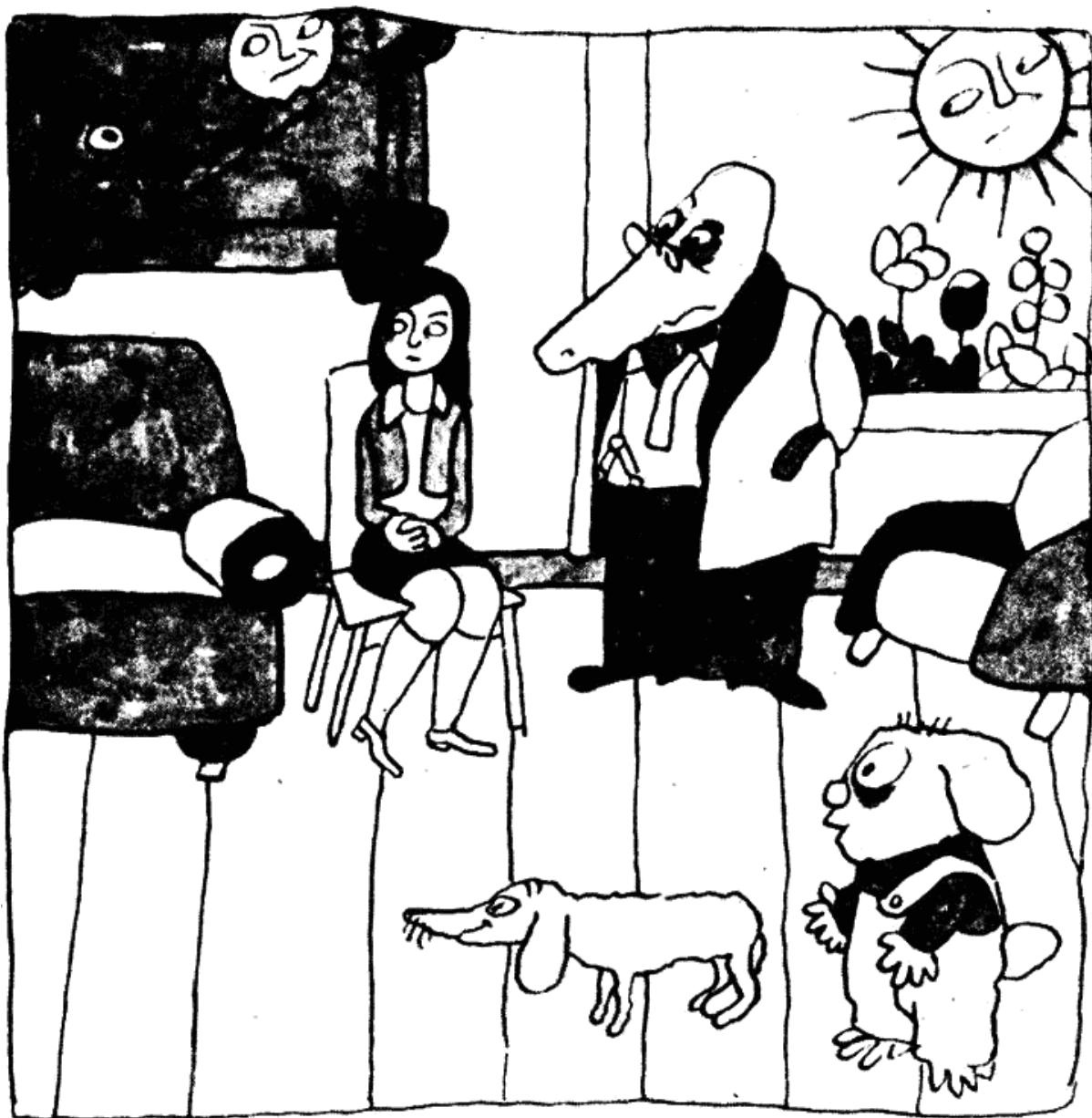
— Ето кого имах предвид — каза той. — Струва ми се, че ще си подходите.

— Но това е съвсем малко кученце — възрази лъвът, — а аз съм толкова голям!

— Не е страшно — каза Чебурашка, — значи ще го защитавате.

— Вярно — съгласи се Чандър. — А вие какво можете да правите? — попита той Тоби.

— Нищо — отвърна Тоби.

— Според мен и това няма значение — каза Галя на лъва. — Вие ще можете да го научите на всичко, на което искате!

— Май че са прави — реши Чандър. — Какво пък — обърна се той към Тоби, — радвам се да се сприятеля с вас. А вие?

— И аз! — замахна с опашка Тоби. — Ще се постарая да бъда много добър приятел!

Новите познати благодариха на всички, които бяха в стаята, и се сбогуваха.

— Браво! — похвали Гена Чебурашка, когато те си отидоха. — Постъпи както трябва!

— Дребна работа! — смути се Чебурашка. — Не си струва да се говори за това!

— А знаете ли — изведнъж каза Галя — колко такива самотни Чандърровци и Тобита има в нашия град?

— Колко? — попита Чебурашка.

— Много — отговори момичето. — Те съвсем нямат приятели. Никой не отива при тях на рожден ден. И никой не им съчувствува, когато им е тъжно!

Гена слушаше всичко това сломен от мъка. От очите му бавно се търколи огромна прозрачна сълза. Като го гледаше, Чебурашка също се опита да заплаче. Но от неговите очи се изтърколи само съвсем-съвсем мъничка сълзичка. Такава, че чак да те е срам да я покажеш.

— Но какво трябва да направим? — извика крокодилът. — Аз искам да им помогна!

— И аз искам да им помогна! — подкрепи го Чебурашка. — Как да не искам! Но как?

— Много просто — каза Галя. — Трябва да ги сприятелим.

— А как да ги сприятелим? — попита Чебурашка.

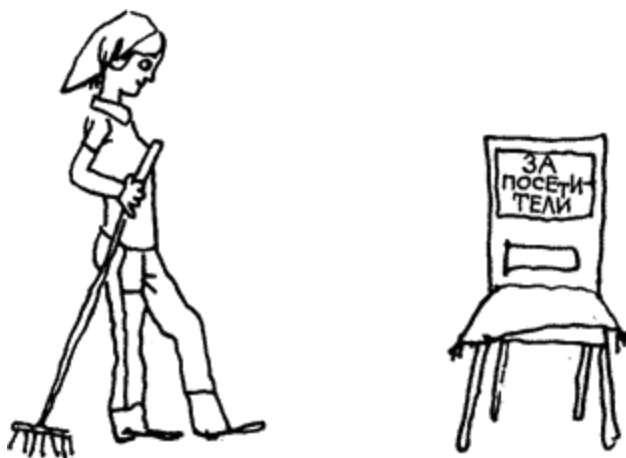
— Не зная — отвърна Галя.

— А пък аз вече измислих! — заяви Гена. — Трябва да напишем обява да идват при нас. А когато започнат да идват, ние ще ги запознаваме!

Тази мисъл се хареса на всички и приятелите решиха да направят така. Те ще разлепят из града обяви. На всеки, който дойде при тях, ще се постараят да намерят приятел. А къщата, в която живееше крокодилът, беше решено да превърнат в Дом на приятелството.

— И така — каза Гена, — от утре на работа!

ДЕВЕТА ГЛАВА

На другата вечер работата закипя. Гена, като главен специалист по обявленията, седеше на масата и пишеше:

ОТКРИВА СЕ ДОМ НА ПРИЯТЕЛСТВОТО.

ВСЕКИ, КОЙТО ИСКА ДА ИМА ПРИЯТЕЛ, ДА ДОЙДЕ ПРИ НАС.

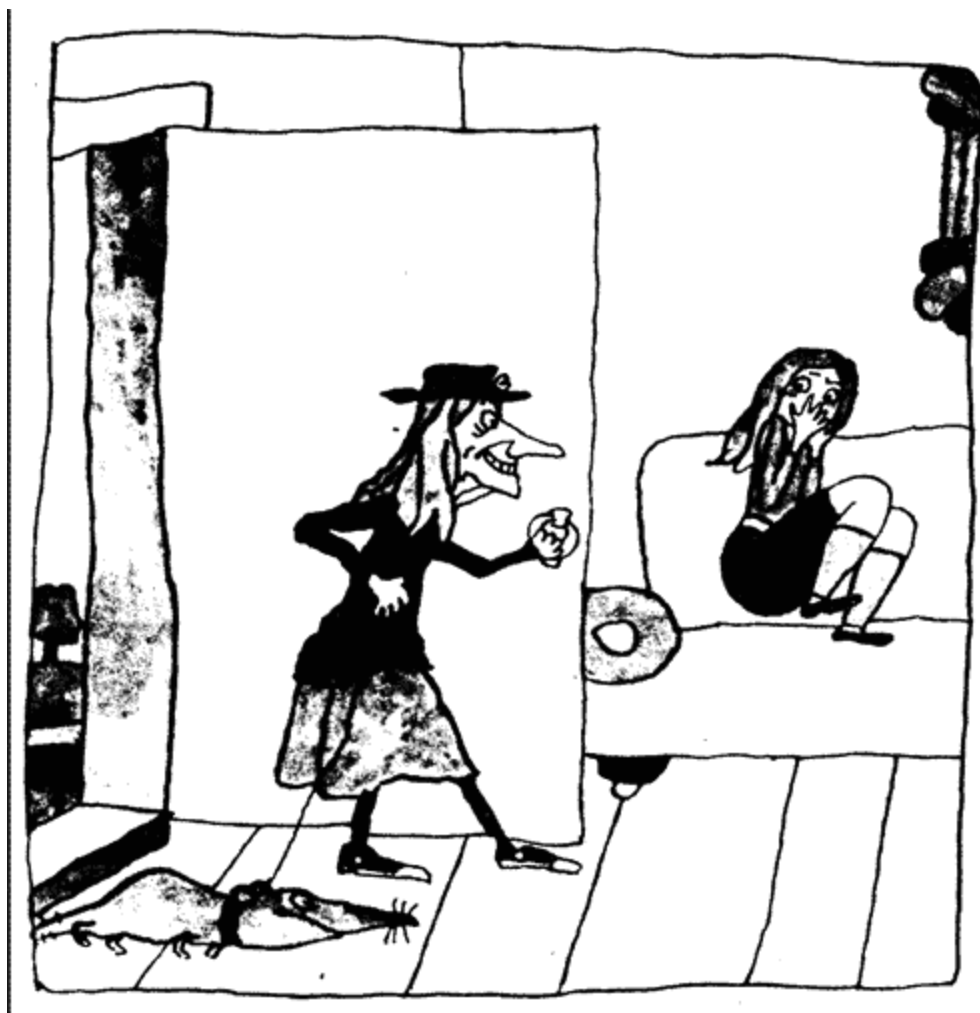
Чебурашка вземаше обявленията и тичаше на улицата. Той ги лепеше навсякъде — където може и където не може. По стените на къщите, по оградите и даже по минаващите край него коне.

През това време Галя разтребваше къщата. Като свърши с чистенето, тя сложи в средата на стаята стол и му прикрепил табелка:

ЗА ПОСЕТИТЕЛИ

След това приятелите седнаха на дивана малко да си починат.

Изведнъж входната врата тихичко изскърца и в стаята се промъкна малка пъргава бабичка. Тя водеше за връвчица голяма сива мишка.

Галя извика и си качи краката на дивана. Гена скочи от мястото си, вмъкна се в гардероба и затвори вратата след себе си. Само Чебурашка спокойно си седеше на дивана. Той никога не беше виждал мишки и затова не знаеше, че трябва да се страхува от тях.

— Лариска! Марш на място! — изкомандува бабичката.

И мишката бързо се вмъкна в малката чантичка, която висеше на ръката на стопанката ѝ. От чантата сега се виждаше само хитрата ѝ муцунка с дълги мустаци и черни като маниста очи.

Постепенно всички се успокоиха. Галя пак седна на дивана, а Гена излезе от гардероба. Беше си сложил нова връзка и се правеше, че само заради нея бе влязъл в гардероба.

През това време бабичката седна на стола с табелката „За посетители“ и попита:

— Кой от вас е крокодил?

— Аз — отговори Гена, като си оправяше връзката.

— Това е добре — каза бабичката и се замисли.

— Кое е добре? — попита Гена.

— Добре е, че сте зелен и плосък.

— А защо да е добре, че съм зелен и плосък?

— Защото, ако легнете в тревата, няма да се виждате.

— А защо трябва да лягам в тревата? — отново попита крокодилът.

— Това ще разберете после.

— А вие коя сте — най-после се намеси Галя — и с какво се занимавате?

— Казвам се Шапокляк — каза бабата. — Събирам зла.

— Не зла, а злини — поправи я Галя. — Но защо?

— Как защо? Искам да се прославя.

— А не е ли по-добре да правите добрини? — намеси се крокодилът Гена.

— Не — отговори бабата, — с добрини не можеш се прослави. Аз правя по пет злини на ден. Трябват ми помощници.

— А какво правите?

— Много работи — каза бабата. — Стрелям по гълъбите с прашка. Поливам минувачите с вода през прозореца. И винаги пресичам улицата там, където не трябва.

— Прекрасно! — възкликна крокодилът. — Но защо аз трябва да лежа в тревата?

— Много просто — обясни Шапокляк. — Вие лягате в тревата и тъй като сте зелен, никой не ви вижда. Завързваме за едно въженце портмоне и го хвърляме на улицата. Когато минувачът се наведе да го вземе, вие му го измъквате под носа. Добре ли съм го измислила?

— Не — обидено каза Гена. — Това съвсем не ми харесва! Пък и в тревата мога да изстина.

— Страхувам се, че няма да се разберем с вас — каза Галя на посетителката. — Ние, напротив, искаме да вършим добрини. Даже мислим да открием Дом на приятелството!

— Какво! — извика бабичката. — Дом на приятелството! В такъв случай аз ви обявявам война! Чао!

— Почакайте — задържа я крокодилът. — За вас има ли значение на кого ще обявите война?

— Ами няма.

— Тогава обявете я на някой друг, не на нас. Ние сме много заети.

— Може и на някой друг — каза бабата. — Все ми е едно! Лариска, напред! — изкомандува тя мишката.

И двете изскочиха навън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер Галя приемаше посетителите в Дома на приятелството, а Гена и Чебурашка седяха настрани и играеха на лотария.

На вратата рязко се позвъни и на прага застана едно момченце. То щеше да бъде съвсем обикновено, това момченце, ако не беше така необикновено рошаво и мърляво.

— Тук ли дават приятели? — попита то, без да поздрави.

— Не дават, а подбират — поправи го Галя.

— Все едно. Важното е дали е тук, или не?

— Тук, тук — успокои го момичето.

— А какъв приятел ти трябва? — намеси се крокодилът.

— Трябва ми, трябва ми... — каза момчето и очите му заблестяха. — Трябва ми... двойкаджия!

— Какъв двойкаджия?

— Кръгъл.

— А защо ти е кръгъл двойкаджия?

— Как защо? Например мама като ми каже: „Пак имаш шест двойки в бележника!“, аз ще отговоря: „Голяма работа, шест! А пък един мой приятел има осем!“. Разбра ли?

— Разбрах — каза крокодилът. — И ще е много добре, ако е и побойник?!

— Защо? — попита момчето.

— Как защо? Връщаш се в къщи, а майка ти ти казва: „Пак имаш цицина на челото!“, пък ти й отговаряш: „Голяма работа, цицина! Един мой приятел има цели четири цицини!“.

— Точно така! — весело извика момчето, като погледна крокодила с уважение. — И да стреля добре с прашка! Казват ми: „Пак ли си счупил чужд прозорец?“, а аз им отговарям: „Голяма работа, един прозорец! Пък моят приятел счупи два прозореца!“. Нали така?

— Така е — подкрепи го Гена.

— Освен това трябва да е добре възпитан.

— Защо? — попита Галя.

— Как защо? Мама не ми разрешава да дружа с лоши момчета.

— Така значи — каза Галя, — ако добре съм ви разбрала, на вас ви трябва добре възпитан двойкаджия и немирник.

— Точно така — потвърди момчето.

— В такъв случай ще трябва да дойдете утре. Ще се опитаме да подберем нещо за вас.

Мърлявият посетител с достойнство се оттегли. Разбира се, без да се сбогува.

— Какво да правим? — попита Галя. — Струва ми се, че трябва да му потърсим не немирник, а добро момче. За да се поправи.

— Не — възрази Гена, — трябва да му намерим това, което иска. Иначе ще излезе, че лъжем. Аз не съм възпитан така.

— Правилно — каза Чебурашка. — Трябва да му намерим това, което иска. За да не плаче детето!

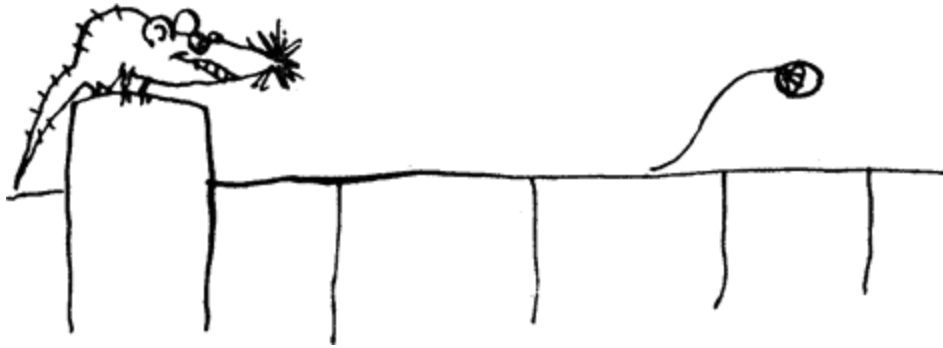
— Добре — съгласи се Галя. — Кой от вас ще се заеме с тази работа?

— Аз ще се заема! — заяви Чебурашка. Той винаги гледаше да се нагърбва с трудните работи.

— И аз ще се заема! — каза крокодилът. На него просто много му се искаше да помогне на Чебурашка.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нашите герои бавно вървяха по улицата. Беше им много приятно да вървят и да си говорят.

Но изведнъж се разнесе: б-б-бум! — и нещо много болезнено чукна крокодила по главата.

— Ти ли беше? — попита Гена, Чебурашка.

— Какво аз ли?

— Ти ли ме удари?

— Не — отговори Чебурашка. — Никого не съм удрял!

В това време отново се чу: б-б-бум! — и нещо много болезнено чукна самия Чебурашка.

— Виждаш ли — каза той. — И мене ме удариха!

Какво ли пък беше това? Чебурашка започна да се оглежда.

И изведнъж на един стълб край оградата забеляза много позната мишка.

— Погледни — каза той на крокодила, — това е мишката на баба Шапокляк. Сега вече зная кой ни замеря!

Чебурашка излезе прав. Това наистина беше баба Шапокляк.

Тя се разхождаше по улицата заедно със своята питомна мишка Лариска и съвсем случайно срещна Гена и Чебурашка. Приятелите изглеждаха толкова доволни, че на нея веднага ѝ се прииска с нещо да им напакости. Затова, като взе мишката си подмишница, бабата ги изпревари и им направи засада край оградата.

Когато приятелите се приближиха, тя извади от джоба си хартиено топче на ластик и започна да ги чука с него по главите. Топчето излиташе иззад оградата, удряше Гена или Чебурашка и се връщаше обратно.

А през това време мишката Лариска стоеше горе и насочваше огъня.

Но щом топчето излетя отново, Гена бързо се обърна и го хвана със зъби. След това двамата с Чебурашка бавно прекосиха улицата.

Ластикът се опъваше все повече и повече. И когато Шапокляк се показа от своето прикритие, за да види къде се е дянало топчето ѝ, Чебурашка изкомандува: „Огън!“, а Гена си разтвори зъбите.

Топчето със свистене прелетя през улицата и улучи стопанката си. Бабицката моментално изчезна от оградата.

Най-после отново се показа, настроена десет пъти по-войнствено отпреди.

„Безобразници! Бандити! Тъпанари такива!“ — ето какво искаше да каже тя от все сърце. Но не може, защото устата ѝ беше запушена с хартиеното топче.

Разгневената Шапокляк се опита да изплюе топчето, но кой знае защо, то не се изплюваше.

Какво ѝ оставаше да прави?

Налагаше се да изтича до поликлиниката при известния доктор Иванов.

— Шушу, шушу шу — каза му тя.

— Шушу, шушу какво? — не разбра докторът.

— Шушу, шушу шу!

— Не — отговори той. — С шушу-мушу не се занимавам.

— Не мушу, шушу-шу — отново зафъфли бабата, — а топше!

— Вие сигурно сте чужденка? — сети се докторът.

— Да! Да! — радостно закима с глава Шапокляк.

Беше ѝ много приятно, че са я взели за чужденка.

— Аз не обслужвам чужденци — заяви Иванов и ѝ показа вратата.

Така чак до вечерта тя муча, без да каже нито дума. През това време в устата и се насъбраха толкова обидни думи, че, когато най-после топчето се размекна и тя изплю последните парчета, от устата ѝ се изсипа следното:

— Безобразницихулиганиазщевипокажакъдезимуватраците крокодилинешастнизеленидапукнетедано!!

И това не беше всичко, тъй като част от обидните думи тя глътна заедно с ластика.

ДВАНДЕСЕТА ГЛАВА

Гена и Чебурашка тичаха по училищата и разпитваха пазачите нямат ли под ръка кръгли двойкаджии и побойници. Пазачите бяха сериозни хора. Те предпочитаха да говорят за отличниците и възпитаните момчета, а не за двойкаджиите и немирниците. Общата картина, нарисувана от тях, беше следната: всички момчета, които ходят на училище, се учат отлично, вежливи са, винаги поздравяват, всеки ден си мият ръцете, а някои даже и вратовете.

Разбира се, срещаха се и немирници. Но какви немирници бяха това! Един счупен прозорец за цяла седмица и всичко на всичко две двойки в бележника.

Най-после на крокодила му провървя. Той узна, че в едно училище има просто превъзходно момче. Първо на първо — пълен безделник, второ на второ — страшен побойник и трето на трето — по шест двойки на месец! Точно това, което търсеха! Гена записа името й адреса му на едно листче. След това, доволен, тръгна към къщи.

На Чебурашка по не му провървя.

И той намери такова момче, каквото търсеха. Не момче, а съкровище. Оставач. Драка. Бяга от училище. От прекрасно семейство и има осем двойки на месец. Но това момче категорично отказа да дружи с някой, който има по-малко от десет двойки. А и дума не

можеше да става, че ще се намери такъв. Затова Чебурашка се върна в къщи разстроен и веднага легна да спи.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден мърлявият малчуган, за когото търсеха двойкаджия, се появи отново.

— Какво, намерихте ли? — попита той Галя, както винаги, без да се сети да поздрави.

— Намерихме — отговори Галя. — Струва ми се подходящо момче!

— Първо на първо, непрекъснато бяга от училище — каза крокодилът.

— Това е добре!

— Второ на второ, страшен побойник.

— Прекрасно!

— Трето на трето, шест двойки на месец и освен това ужасен мърльо.

— Двойките са малко — обобщил посетителят. — Останалото е подходящо. Къде учи?

— В пето училище — отговори Гена.

— В пето ли? — с учудване проточи малчуганът. — А как се казва?

— Казва се Дима — отвърна крокодилът, като погледна в листчето. — Пълен безделник! Точно това, което ни трябва!

— „Което ни трябва! Което ни трябва!“ — разсърди се малчуганът. — Съвсем не е това, което ни трябва! Това съм аз самият!

Настроението му веднага се развали.

— А вие нищо ли не намерихте? — попита той Чебурашка.

— Намерих — отговори той, — с осем двойки. Само че той не иска да дружи с тебе, тъй като имаш шест. На него му дай някой, който има десет двойки! Ако получиш десет, сигурно ще се разберете.

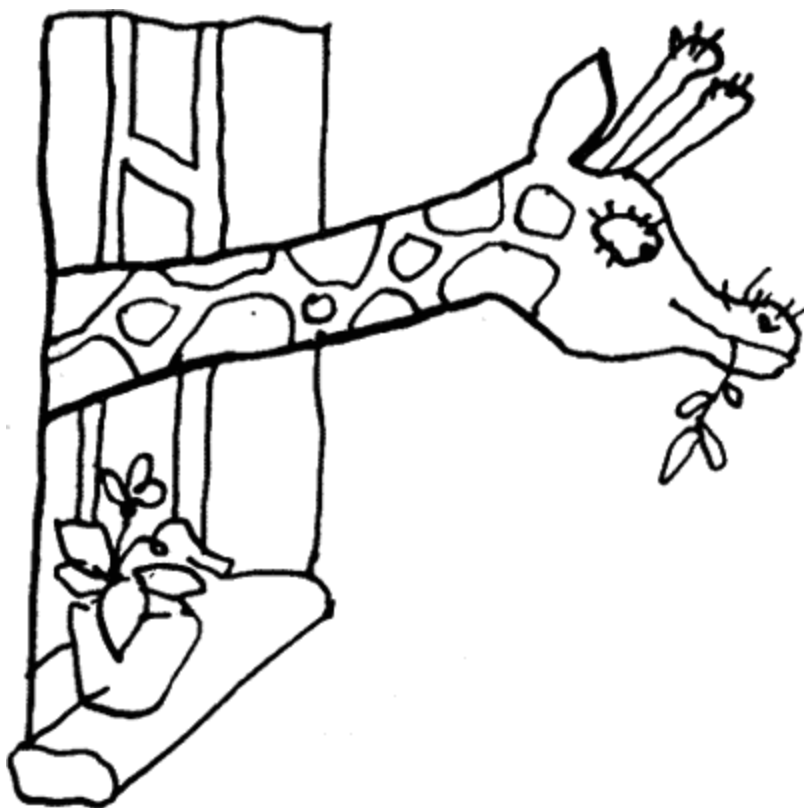
— Не — каза малчуганът. — Десет вече е прекалено. По-добре да получа четири. — Той бавно тръгна към изхода.

— Наминавай — извика след него крокодилът, — може нещо да намерим!

— Добре! — каза момчето и излезе.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мина час. После още половин. Нямаше никакви посетители. Но изведнъж прозорецът се отвори и в стаята се провря някаква странна глава с къси рогчета и дълги, подвижни уши.

— Здравсти! — каза главата. — Струва ми се, не съм сгрешила!

— Здравсти! — отвърнаха нашите приятели.

Те веднага разбраха кой е дошъл при тях. Такава дълга шия можеше да има само едно животно — жирафата.

— Казвам се Аняота — каза гостенката. — Бих искала да си намеря приятели!

Тя помириса цветята, сложени на прозореца, и продължи:

— Всички вас сигурно много ви интересува въпроса: а защо такава мила и симпатична жирафа си няма приятели? Нали така?

Гена, Галя и Чебурашка трябваше да се съгласят, че наистина е така.

— Тогава ще ви обясня. Там е работата, че аз съм много висока. За да разговаря някой с мене, непременно трябва да вдига глава нагоре — Жирафата се протегна и се погледна в огледалото. — А когато вървите по улицата с вдигната нагоре глава, непременно ще паднете в някоя яма или в канавката!... Така всичките ми познати се изпозагубиха по улиците и вече не зная къде да ги търся! Тъжна история, нали?

Гена, Галя и Чебурашка пак трябваше да се съгласят, че историята е много тъжна.

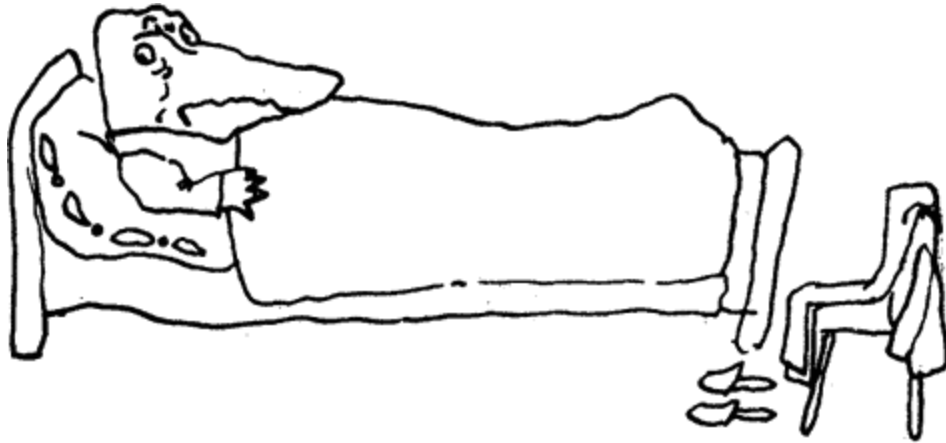
Жирафата говори дълго. От свое име и заради всички останали. Но независимо, че говори толкова дълго, не каза нищо смислено. Тази особеност е извънредно рядка в наше време. Поне сред жирафите.

Най-после след много приказки Гена все пак успя да изпрати гостенката. И когато тя си отиде, всички въздъхнаха с облекчение.

— Е — каза Галя, — време е да си вървим. Трябваше все пак малко да си починат.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Но крокодилът така и не можа да си почине. Едва беше легнал да спи, когато на вратата тихичко се почука.

Гена отвори и видя на прага малка маймунка с люлякова шапчица и червен анцуг.

— Здравейте — поздрави я крокодилът. — Влезте.

Маймунката мълчаливо влезе и седна на стола за посетители.

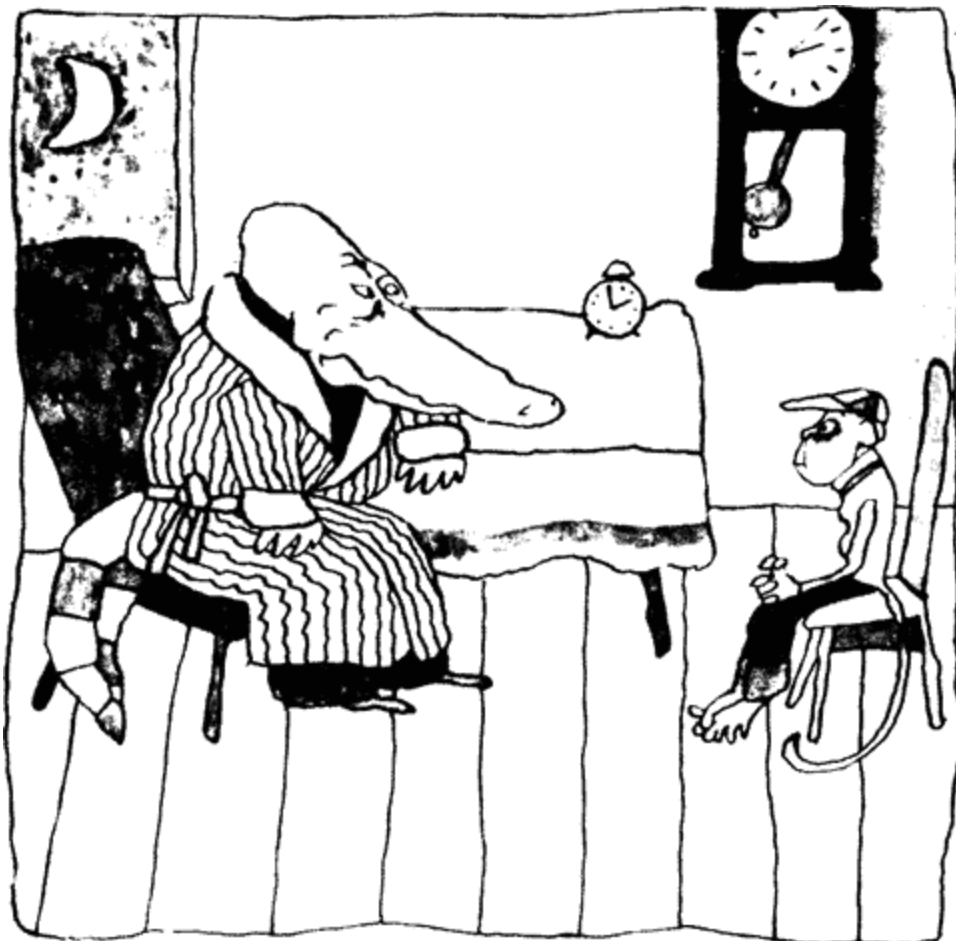
— Сигурно ви трябвават приятели? — обърна се към нея крокодилът. — Нали така?

„Така, така“ — закима гостенката, без да си отвори устата. Изглеждаше, че цялата е пълна с каша или с топчета за пинг-понг. Не произнесе нито дума и само от време на време кимваше с глава в знак на съгласие.

Гена се замисли за секунда, а след това направо попита:

— Вие сигурно не можете да говорите?

Както и да отговореше сега маймунката, щеше да излезе едно и също. Ако например кимнеше с глава: „Да“, щеше да се получи: „Да, аз не мога да говоря“. Ако поклатеше отрицателно глава: „Не“, пак щеше да излезе: „Не, аз не мога да говоря“.

Затова се наложи да отвори уста и да извади оттам всичко, което ѝ пречеше да говори: гайчици, винтчета, кутийки с боя за обувки, ключета, копчета, гумички и други необходимими и интересни предмети.

— Аз мога да говоря — заяви тя най-после и започна да подрежда нещата в устата си.

— Един момент — спря я крокодилът, — щом сте почнали, кажете поне как се казвате и къде работите?

— Мария Францевна — представи се маймунката. — Давам представления в цирка с учен дресьор.

После бързо напъха обратно всичките си съкровища. Изглежда, много се безпокоеше, че са на чужда, съвсем непозната маса.

— А какъв приятел ви трябва? — продължаваше да я разпитва Гена.

Маймунката помисли малко и понечи да извади пак всичко онова, което ѝ пречеше да говори.

— Почакайте — спря я Гена. — Сигурно ви е нужен приятел, с когото няма да се налага да разговаряте? Нали така?

„Точно така — кимна с глава посетителката със странното име Мария Францевна. — Точно така, точно така, точно така!“

— Добре — завърши крокодилът, — тогава наминете към нас след седмица.

Когато маймунката си отиде, крокодилът излезе и написа на едно листче до входа:

ДОМЪТ НА ПРИЯТЕЛСТВОТО Е ЗАТВОРЕН ЗА ВЕЧЕРЯ.

След това помисли малко и добави:

И ДО СУТРИНТА.

Обаче нови изненади очакваха Гена. Когато маймунката бе прибирила своите ценни предмети в устата си, случайно бе пхнала там и малкия крокодилов будилник. Затова на сутринта крокодилът Гена здравата се успа за работа и по този повод си има много неприятен разговор с директора.

А когато си тръгна от крокодила, на маймунката през цялото време нещо ѝ тиктакаше в ушите. И това много я тревожеше. А рано-рано сутринта, в шест часа, нещо така силно зазвъня в главата ѝ, че горката маймунка направо от леглото бегом се понесе към кабинета на доктор Иванов.

Доктор Иванов внимателно я преслуша със слушалката, а после заяви:

— Едно от двете: или имате нервен тик, или неизвестна на науката болест! И в двата случая рициновото масло е много полезно. (Този доктор беше много старомоден и не признаваше никакви нови

лекарства.) Кажете — попита той отново маймунката, — това сигурно не ви се случва за първи път?

Както и да кимнеше маймунката: „Да“ или „Не“, все щеше да се получи, че не е за първи път. Затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да извади от устата си всички свои съкровища. Тогава на доктора всичко му стана ясно.

— Следващият път — каза той, — ако във вас засвири музика, първо проверете дали не сте пъхнали в устата си радиоапарат или пък централния градски часовник.

Така те се разделиха.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След няколко дни вечерта Гена свика малко съвещание.

— Може да не е съвсем тактично това, което искам да кажа — започна той, — но все пак ще го кажа. Много ми харесва това, което ние с вас правим. Просто чудесно го измислихме! Но откакто така чудесно измислихме всичко това, нямам мира! Даже нощем, когато всички нормални крокодили спят, аз трябва да ставам и да приемам посетители. Така не може да продължава! Непременно трябва да намерим изход!

— Струва ми се, че вече намерих — каза Чебурашка. — Само че се страхувам, че няма да ви хареса!

— Какъв е?

— Трябва да построим нов дом. Това е всичко!

— Вярно — зарадва се Гена. — А старият ще закрием!

— Временно ще го закрием — поправи го Галя. — А после отново ще го открием в новия дом!

— И така, с какво ще започнем? — попита Гена.

— Преди всичко трябва да изберем място — отговори Галя. — А след това трябва да решим с какво ще го строим.

— Мястото е лесно — каза крокодилът. — Зад къщата ми има детска градина, а до нея малка площадка. Там ще строим!

— А с какво?

— Разбира се, с тухли!

— А откъде ще ги вземем?

— Не зная.

— И аз не зная — каза Галя.

— И аз също не зная — каза Чебурашка.

— Слушайте — изведнъж предложи Галя, — хайде да позвъним в Бюро справки!

— Хайде — съгласи се крокодилът и веднага вдигна телефонната слушалка. — Ало, Бюро справки! — рече той. — Бихте ли ни казали къде можем да намерим тухли? Искаме да построим малка къщичка.

— Момент — отговори Бюро справки. — Нека да помисля. — А после каза: — С въпроса за тухлите в нашия град се занимава Иван Иванович. Така че идете при него.

— А той къде живее? — попита Гена.

— Той не живее — отговори Бюро справки, — той работи. В голямото здание на площада. Довиждане.

— Какво пък — каза Гена, — да вървим при Иван Иванович! — И извади от гардероба най-елегантния си костюм.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Иван Иванович седеше зад бюрото в голям светъл кабинет и работеше.

От високата купчина листове на бюрото си той взимаше един, написваше на него: „Разрешавам. Иван Иванович“ и го слагаше отляво.

След това взимаше следващия, написваше: „Не разрешавам. Иван Иванович“ и го слагаше отдясно.

И така продължаваше:

„Разрешавам. Иван Иванович.“

„Не разрешавам. Иван Иванович.“

— Добър ден — вежливо поздравиха нашите приятели, като влязоха в стаята.

— Добър ден — отговори Иван Иванович, без да се откъсва от работата си.

Гена свали новата си шапка и я сложи на края на бюрото. Иван Иванович веднага написа върху нея: „Разрешавам. Иван Иванович“, защото преди това беше написал на някакъв лист: „Не разрешавам. Иван Иванович“.

— Знаете ли, трябва ни тухли!... — започна разговора Галя.

— Колко? — поинтересува се Иван Иванович, като продължаваше да пише.

— Много — припряно се намеси Чебурашка. — Страшно много.

— Не — отговори Иван Иванович, — много не мога да ви дам. Мога да ви дам само половината.

— Защо?

— Имам си такова правило — обясни началникът, — всичко да правя наполовина.

— А защо имате такова правило? — попита Чебурашка.

— Много просто — каза Иван Иванович. — Ако правя всичко до край и разрешавам на всички всичко, ще кажат, че съм прекалено добър и всеки при мене си прави каквото си иска. А ако не правя нищо и на никого нищо не разрешавам, ще кажат, че съм безделник и само преча. А така никой нищо лошо не може да каже за мене. Ясно ли е?

— Ясно — съгласиха се посетителите.

— Та колко тухли ни трябва?

— Ние искаме да построим две малки къщички — изхитрува крокодилът.

— Добре — каза Иван Иванович, — ще ви дам тухли за една малка къщичка. Това прави точно хиляда парчета. Става ли?

— Става — кимна Галя. — Само че ни трябва и камион, за да превозим тухлите.

— Е, не — проточи Иван Иванович, — не мога да ви дам камион. Мога да ви дам само половин камион.

— Но половин камион няма да може да се движи! — възрази Чебурашка.

— Наистина — съгласи се началникът, — няма да може. Е, тогава ще направим така. Ще ви дам цял камион, но ще превозя тухлите до половината път.

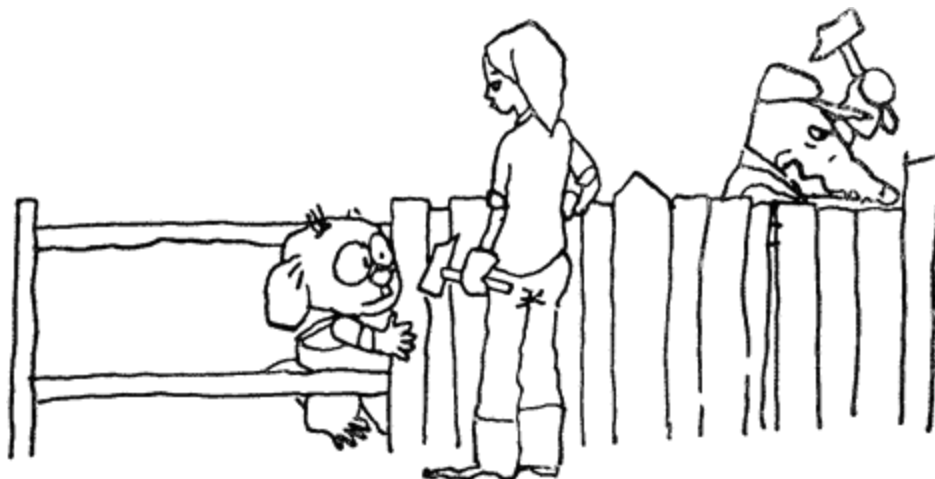
— Това се пада точно до детската градина — отново изхитрува Гена.

— Значи се разбрахме — каза Иван Иванович.

И той пак се зае с важната си работа — взе от купчината листче, написа на него: „Разрешавам. Иван Иванович“ и посегна за следващото.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден пред детската градина спря голям камион и двама работници разтовариха хиляда тухли.

— Трябва непременно да оградим мястото — каза Галя, — за да не ни пречи никой, докато строим.

— Правилно — съгласи се Гена. — Точно с това ще започнем!

Те намериха няколко десетки дъски, набиха по ъглите на мястото стълбове и направиха ниска ограда. След това работата започна.

Чебурашка и Галя носеха глина, а крокодилът сложи брезентова престилка и се превърна в каменар.

Само едно смущаваше Гена.

— Разбираш ли — каза той на Чебурашка, — ще ме видят познати и ще кажат: „Гледай ти, крокодил Гена, пък се занимава с такава несериозна работа!“. Неудобно се получава!

— Сложи си маска — предложи Чебурашка. — Тогава никой няма да те познае!

— Вярно бе — плесна се по челото крокодилът. — Как не се сетих!

Оттогава той идваше на строежа на къщичката само с маска. И никой не можеше да го познае под маската. Само веднъж крокодилът Валери, колегата на Гена, като минаваше край оградата, извика:

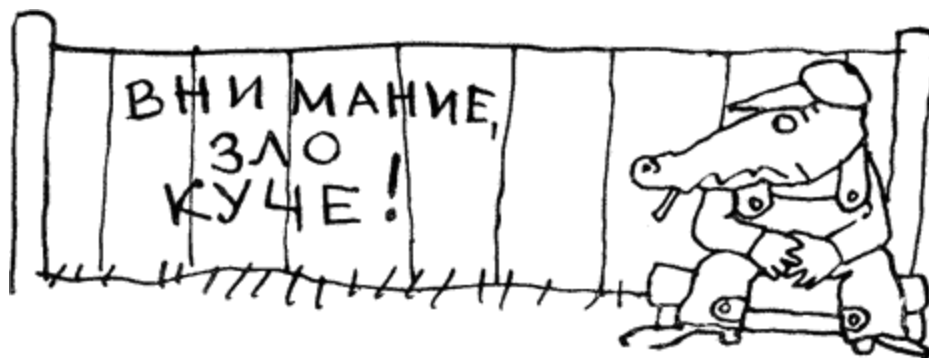
— Охо-хо, какво виждам! Крокодилът Гена работи на строеж! Е, как върви работата?

— Добре върви — отговори Гена с непознат глас. — Само че аз не съм Гена — това първо. И второ, изобщо не съм крокодил!

С това той веднага постави Валери на мястото му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Една вечер крокодилът дойде на строежа пръв. И изведнъж видя, че по цялата ограда се точи следният надпис:

ВНИМАНИЕ! ЗЛО КУЧЕ!

„Ама че работа! — помисли си Гена. — Кой го е довел? Може би Чебурашка? Той има всякакви странни познати!“

Крокодилът седна на стъпалото, за да дочака Чебурашка.

След половин час, тананикайки си песничка, пристигна Чебурашка.

— Имаш ли представа — обърна се към него крокодилът — откъде се е взело тук зло куче?

Чебурашка опули очи.

— Не зная — каза той. — Вчера го нямаше. Може би Галя го е довела?

Но когато дойде Галя, се изясни, че и тя не е водила никакво зло куче.

— Значи кучето е дошло само — предположи Чебурашка.

— Само ли? — учуди се крокодилът. — А кой е написал надписа?

— То го е написало. За да не го безпокоят за дреболии!

— Както и да е — реши момичето, — трябва да го измъкнем оттам! Хайде да завържем на връвчица парченце салам и да го хвърлим през оградата. А когато кучето го захапее, ще го измъкнем през вратата.

Така и направиха. Взеха парченце салам от вечерята на Чебурашка, завързаха го с канап и го прехвърлиха през оградата.

Но никой не дръпна канапа.

— Може би то не обича салам? — каза Чебурашка. — Може би обича рибни консерви? Или например сандвичи с кашкавал?

— Ако не бяха новите ми панталони — избухна Гена, — щях да му покажа аз!

Не е ясно как щеше да свърши всичко, ако зад оградата не беше изскочила една котка. Тя държеше в зъбите си същия този салам на връвчицата.

Котката погледна приятелите и бързо-бързо избяга. Толкова бързо, че Чебурашка даже не успя да дръпне канапчето с вечерята си.

— Какво е това? — разочаровано каза той. — Пишат едно, а в действителност излиза друго! — Той се вмъкна през портичката. — Няма никакво куче!

— И не е имало! — сети се Галя. — Просто някой е решил да ни попречи! Това е всичко!

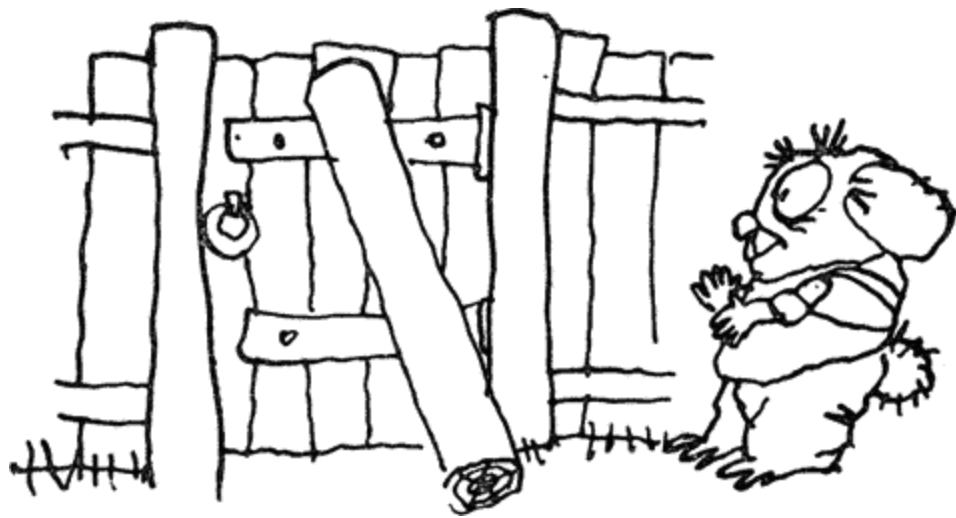
— И аз зная кой! — извика Гена. — Това е баба Шапокляк! Няма кой друг! Заради нея цяла вечер не работихме! А утре ще измисли нещо друго. Ще видите!

— Утре нищо няма да измисли! — твърдо заяви Чебурашка. Той изтри първия надпис и написа на оградата:

ВНИМАНИЕ! ЗЪЛ ЧЕБУРАШКА!

След това избра дълъг и здрав прът и го подпря отвътре на портичката. Ако някой я отвореше и пъхнеше вътре любопитния си нос, прътът непременно щеше да го чукне по главата.

След това Галя, Гена и Чебурашка спокойно тръгнаха всеки по работата си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Всеки път баба Шапокляк излизаше късно вечер от къщи за нощните си разбойничества. Тя рисуваше мустаци по афишите и плакатите, разсипваше боклука от кошчетата и от време на време стреляше с въздушен пистолет, за да плаши нощните минувачи.

И тази вечер тя излезе от къщи и тръгна из града с питомната си мишка Лариска.

Реши да мине първо през строежа на новия дом, за да въведе там поредния безпорядък.

Когато приближи до оградата, видя следния надпис:

ВНИМАНИЕ! ЗЪЛ ЧЕБУРАШКА!

„Интересно — помисли си бабата, — кой е този зъл Чебурашка? Трябва да погледна!“

Доця й се да открехне портичката и да погледне вътре. Но щом направи това, пръчката, подпряна отвътре, веднага падна и силно я чукна по носа.

— Безобразници! — разкреця се бабата. — Разбойници! Ще ви дам да се разберете! Ще видите вие! — И като пъхна питомната си мишка подмишница, затича към зоологическата градина.

В главата на баба Шапокляк вече бе узрял страшен план за отмъщение. Тя знаеше, че в зоологическата градина живее много зъл и глупав носорог на име Пиленцето. В неделя бабата го хранеше с гевреци, опитвайки се да го опитоми. Носорогът беше изял цели пет геврека и Шапокляк смяташе, че вече е съвсем питомен. Тя искаше да му заповяда да отиде на строежа, да накаже този „зъл Чебурашка“ и да изпочупи там всичко каквото може.

Вратите на зоологическата градина бяха затворени. Без да му мисли много, бабата прескочи оградата и тръгна към клетката на носорога.

Носорогът, разбира се, спеше. Като спеше, той, разбира се, хъркаше. А хъркаше толкова силно, че да се чудиш как спи при такъв шум.

— Ей ти, ставай! — каза му бабата. — Има работа за тебе!

Но Пиленцето нищо не чуваше.

Тогава тя започна да го бута с юмрук по хълбока през пръчките на решетката. Това също не даде никакъв резултат.

Наложил се бабата да намери дълга пръчка и с пръчката да налага носорога по гърба.

Най-после Пиленцето се събуди. Той беше много ядосан, че са го събудили. И разбира се, вече не помнеше за никакви изядени гевреци.

А Шапокляк отвори вратичката и с вик: „Напред! По-бързо!“, затича към изхода на зоологическата градина.

Носорогът се хвърли след нея, но съвсем не защото му се искаше „по-бързо“ и „напред“. Просто много му се щеше да бодне тази проклета бабишкера.

Пред самата врата Шапокляк спря.

— Стоп! — каза тя. — Трябва да отворим вратата!

Обаче носорогът не спря. Както тичаше, той връхлетя върху бабата и така я намушка, че тя за миг прелетя през оградата.

— Бандит! Безобразник! — разкрещя се бабата, като потриваше ударените си места. — Сега ще ти покажа аз!

Но не успя нищо да му покаже: носорогът изби вратата и отново хукна след нея.

— Безделник такъв! — крещеше Шапокляк тичешком. — Сега ще отида в милицията, там ще ти дадат да се разбереш! Там ще те научат тебе!

Но тя съвсем нямаше интерес да тича в милицията: там по-скоро биха научили нея, а не носорога.

Кой знае какво щеше да се случи по-нататък, ако на пътя ѝ изведнъж не беше се изпречило високо дърво. За миг бабата се

покатери чак на върха му.

— Всичко е наред! — каза тя, като се настаняваше по-удобно на клоните. — Тук не може да се качи! Ку-ку!

Носорогът се повъртя, повъртя отдолу, а после си намери наблизод една удобна канавка и легна да спи.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

А през това време Чебурашка, който беше прекарал цялата вечер у крокодила, най-последно реши да си върви в къщи. По пътя той намисли да мине през строежа на новия дом, за да види всичко ли е наред. Както беше тръгнало, това съвсем не беше излишно.

Чебурашка бавно вървеше по тъмната улица. Всички в града отдавна спяха и наоколо нямаше жива душа. Но изведнъж точно над Чебурашка от едно високо дърво се чу някакво шумолене.

— Кой е там? — попита той.

— Аз съм — отговори му тъничко гласче. — Баба Шапокляк.

И Чебурашка наистина видя сред клоните своята стара познайница.

— Какво правите там?

— Вися — отвърна бабата. — Вече два часа.

— Ясно — каза Чебурашка и си тръгна по пътя.

Отговорът на бабата никак не го учуди. От нея можеше да се очаква всичко. И щом виси от два часа на дървото — тя си знае защо го прави. Но в последната минута Чебурашка се върна.

— Интересно, колко време се катерихте до там? Сигурно не по-малко от час?

— Ами — каза бабата, — не съм толкова туткава. Покатерих се за десет секунди!

— За десет секунди? Толкова бързо? А защо?

— Защото ме гонеше носорог. Затова!

— Ама че работа! — проточи Чебурашка. — А кой го е пуснал от зоологическата градина? И защо?

Но бабата нищо повече не искаше да обяснява.

— Ако много знаеш, бързо ще остарееш! — само каза тя.

Чебурашка се замисли. Той много пъти беше чувал за този зъл и глупав носорог и добре разбираше, че трябва да се направи нещо. Иначе скоро не само Шапокляк, но и всички останали жители на града щяха да се озоват по дърветата като играчки за елха.

— Ще изтичам да го намеря! — реши нашият герой.

След няколко секунди той се спъна в носорога. Онзи изрева и се хвърли към храбреца. Понесоха се по улицата с бясна скорост. Най-после Чебурашка сви зад един ъгъл, а носорогът прелетя напред.

Сега вече Чебурашка тичаше след носорога, като се стареше да не изостава. При удобен случай той мислеше да се обади в зоологическата градина и да извика на помощ служителите.

„Интересно, как ли ще ме наградят за задържането му?“ — размишляваше Чебурашка, докато тичаше.

Той знаеше, че има три медала: „За спасяване на давеци се“, „За храброст“ и „За труд“. „За спасяване на давеци се“ в случая явно не подходеше.

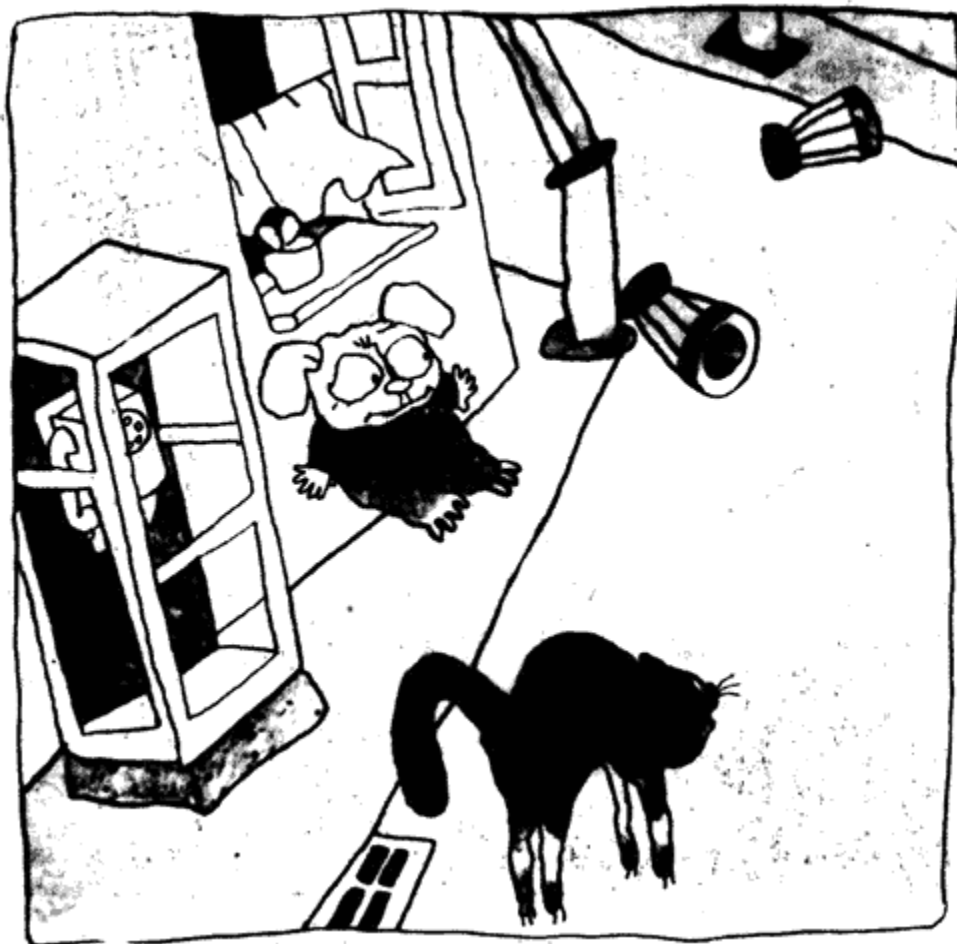
„Сигурно ще ми дадат «За храброст»“ — мислеше си той, преследвайки Пиленцето.

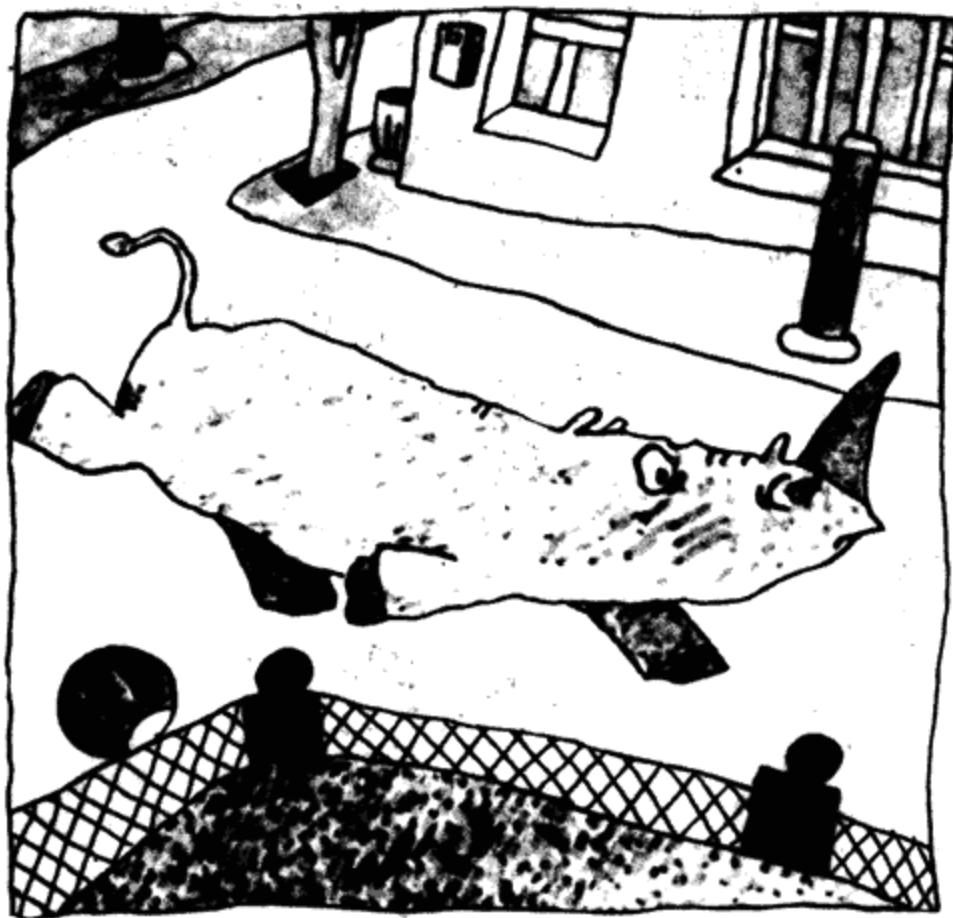
„Не, май «За храброст» няма да ми дадат“ — мина му през ума, когато отново му се наложи да бяга от разярения носорог.

А когато пробяга по града цели петнадесет километра, окончателно се убеди, че ще бъде награден с медал „За труд“.

Но ето че Чебурашка видя встрани самотна малка къщичка. Веднага се насочи към нея. Носорогът не изоставаше. Те обиколиха къщичката пет или шест пъти.

Сега вече съвсем не можеше да се разбере кой кого гони! Дали носорогът Чебурашка, дали Чебурашка носорога, или всеки си тича сам за себе си!

За да си изясни тази бъркотия, Чебурашка отскочи настрани. И докато носорогът се носеше по кръга сам, Чебурашка спокойно седеше на пейката и размишляваше.

Изведнъж му хрумна прекрасна мисъл.

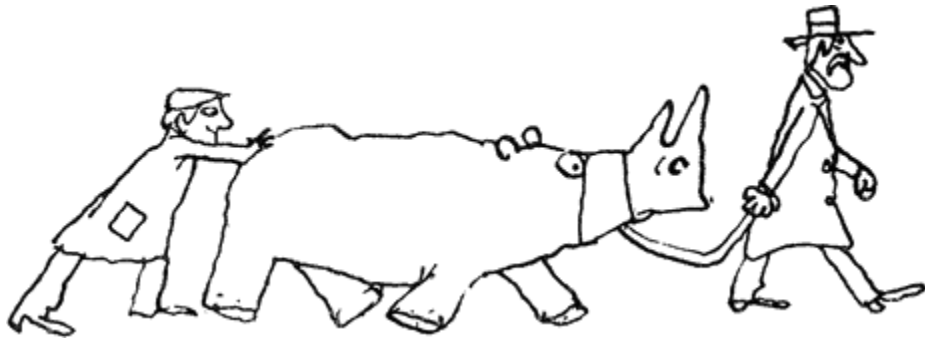
— Ей, приятел! — извика той на носорога. — Хайде след мен! — И се понесе по една дълга, постепенно стесняваща се уличка.

Пилецето се хвърли след него.

Уличката ставаше все по-тясна и по-тясна. Накрая тя толкова се стесни, че носорогът не можеше повече да тича. Той се заклеци между къщите като тапа в бутилка!

На сутринта дойдоха служителите от зоологическата градина. Те дълго благодариха на Чебурашка и даже обещаха да му подарят живо слонче, ако им остане някое излишно!

А този ден цялата пожарна команда сваляше баба Шапокляк от дървото.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сега вече никой не пречеше на строежа.

Но въпреки всичко работата вървеше много бавно.

— Ако продължаваме да строим само тримата — каза веднъж Гена, — ще построим дома най-рано след една година! На всяка цена ни трябват помощници!

— Правилно! — подкрепи го Чебурашка. — И аз даже зная къде можем да ги намерим.

— Къде?

— Сега ще ви кажа. За кого строим нашия дом?

— За тези, които искат да имат приятели!

— Тогава нека да ни помагат! Така ли е?

— Така е! — извикаха Галя и крокодилът. — Идеално си го измислил! Непременно трябва да ги повикаме!

И на строежа се появиха помощници. Дойде жирафата Анюта, маймунката Мария Францевна и разбира се, двойкаджията Дима. Освен това към строителите се присъедини и едно много скромно и възпитано момиченце Маруся, пълна отличничка.

Тя също нямаше приятели, защото беше прекалено плаха и незабележима. Никой даже не сети как се бе появила край къщата и бе започнала да помага. За нейното съществуване разбраха едва на четвъртия или на петия ден.

Строителите работеха до късно вечер. А когато ставаше тъмно, жирафата вземаше фенера със зъби и осветяваше строителната площадка. Само че в никакъв случай не би трябвало да ѝ казвате „благодаря“, защото тя непременно ще ви каже „моля“ и фенерът ще падне на главата ви.

Една вечер се отби някакъв висок риж гражданин с бележник в ръка.

— Здравейте! — каза той. — Аз съм от вестника. Обяснете ми, моля, какво правите тук?

— Строим къща — отговори Гена.

— Каква къща? За какво? — започна да разпитва кореспондентът. — Интересуват ме цифри.

— Къщичката ни ще бъде малка — обясни му крокодилът. — Пет крачки на ширина и пет крачки на дължина.

— Колко етажа?

— Един етаж.

— Да запишем — каза кореспондентът и нещо надраска в бележника си. (През това време жирафата му светеше с фенера.) — По-нататък?

— Ще си имаме четири прозорчета и една врата — продължаваше Гена. — Къщичката няма да е висока, само два метра. Всеки, който иска, може да идва при нас и да си търси приятел. Ето тук, край прозореца, ще сложим работна маса. А тук, до вратата — диван за посетителите.

— Кой работи на строежа?

— Всички ние — показа Гена. — Аз, Чебурашка, жирафата, двойкаджията Дима и други.

— Добре, всичко е ясно! — каза кореспондентът. — Само цифрите ви нещо никак не са интересни. Ще се наложи нещичко да се поизмени. — И той тръгна към изхода. — Довиждане! Четете утрешния вестник!

В утрешния вестник нашите приятели с учудване прочетоха следната бележка:

В нашия град се строи интересен дом — Дом на приятелството.

Височината му е десет етажа, ширината — петдесет крачки. Дължината — също.

На строежа работят десет крокодила, десет жирафи, десет маймуни и десет пълни отличника.

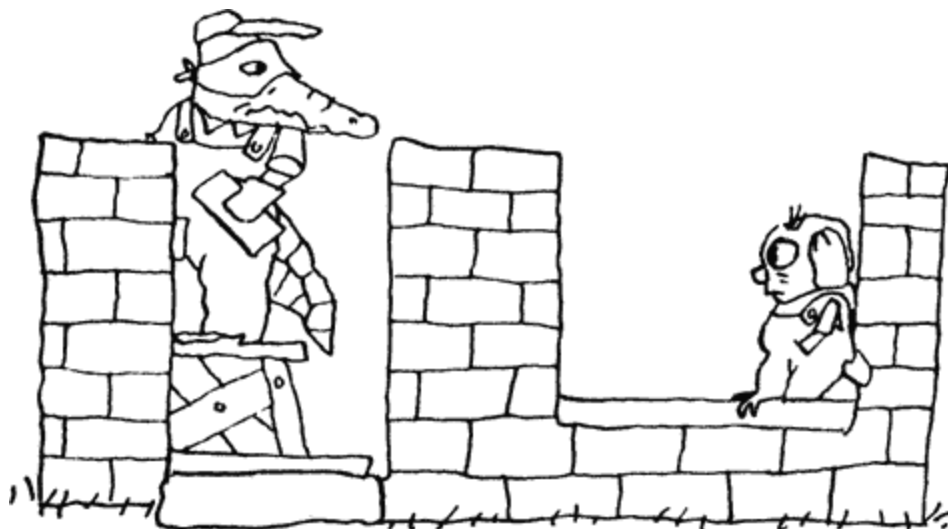
Домът на приятелството ще бъде построен в срок.

— Да — казаха десетте крокодила, след като прочетоха бележката, — добре го е поизменил!

— Лъжльо е той! — без заобикалки заявиха десетимата пълни отличника, подсмърчайки. — Виждали сме ги такива!

И всички строители единодушно решиха да не допускат повече високия гражданин до своята къщичка. Даже на разстояние от десет топовни изстрела!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Къщата растеше не с дни, а с часове. Отначало стигаше до коляното на крокодила. След това — до шията. А след това съвсем го скри заедно с ръчичките. Всички бяха много доволни. Само Чебурашка с всеки изминат ден ставаше все по-тъжен и по-тъжен.

— Какво ти е? — попита го веднъж крокодилът. — Неприятности ли имаш?

— Да — отвърна Чебурашка, — имам неприятности. Канят се да затварят нашия магазин. Никой не купува преоценени стоки!

— Защо си мълчал досега? — отново попита Гена.

— Не исках да ви тревожа с дреболии. Стигат ви и вашите грижи.

— Хубави дреболии! — възмути се крокодилът. — Добре, ще се опитаме да ти помогнем някак.

— Измислих! — извика той след пет минути. — В колко се отваря твоят магазин?

— В единадесет.

— Добре! Всичко ще бъде наред!

На следващия ден първото, което стори крокодилът, беше да помоли да го пуснат от работа. Вместо него в зоологическата градина

дежури колегата му Валери.

А самият Гена и всички останали приятели, които бяха свободни тази сутрин, два часа преди отварянето се събраха пред входа на магазина на Чебурашка.

Гена, Галя, Дима, дългокраката жирафа и самият Чебурашка се въртяха пред вратата, надничаха през прозорците и с нетърпение възклицаваха:

— Кога ще отворят? Кога ще отворят?

Дойдоха управителят на магазина и продавачите.

Те също започнаха да надничат през прозорците на своя магазин и да възклицават:

— Кога ще отворят? Кога най-после ще отворят?

Наблизо мина баба Шапокляк със своята дресирана Лариска. Помисли, помисли и застана на опашката.

Приблѳжи се дребничѳк дядо с голяма чанта и попита какво ще продават. Шапокляк нищо не каза, а само многозначително сви рамене.

„Сигурно нещо интересно“ — реши дядото и също започна да наднича в прозорците.

С една дума, преди отварянето на магазина опашката достигна катастрофални размери.

В единадесет вратата се отвори и хората се хвърлиха в магазина.

Те купуваха всичко, което им попаднеше под ръка. Би било много жалко да стоят два часа на опашка и да не купят нищо. Само от газени лампи никой нямаше нужда. Всички си имаха електричество.

Тогава управителят на магазина намери бои и написа:

ХАЙДЕ НА ГАЗЕНИТЕ ЛАМПИ!!!

ПРОДЖАБАТА — В ДВОРА.

ИМА МНОГО, ЗАТОВА — ПО ДВЕ НА ГЛАВА!

Начаса всички купувачи хукнаха към двора и започнаха да разграбват лампите. Тези, които си купиха, бяха много доволни от себе си, а тези, за които не стигнаха, много се огорчиха и ругаеха ръководството на магазина.

Що се отнася до баба Шапокляк, тя се сдоби с два чифта — за себе си и за своята Лариска. Тези лампи и досега са си при нея. Както се казва — за черни дни.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Една неделя Гена се обърна към всички строители:

— Стените на къщичката са почти готови — каза той. — И трябва да решим какъв покрив ще правим?

— Как какъв! — възкликна жирафата. — Та това е много просто! — Тя се наведе, оправи една тухла, която беше лошо поставена, и продължи: — Обикновено покривите се правят от нещо, което не пропуска вода! Впрочем може и изобщо да не се прави покрив!

— Благодаря — каза крокодилът на Анюта. — Сега вече ни стана значително по-ясно. А какво ще каже нашата уважаема майmunка?

Мария Францевна се позамисли за миг, след това извади от джоба си чиста носна кърпа, сложи в нея всичките си съкровища и каза:

— Нищо.

След това внимателно подреди всичките скъпоценности обратно в устата си. Впрочем, напоследък бузите на майmunката забележимо бяха напълнели. Защото новите й познати започнаха да й дават на съхранение различни дребни предмети.

Ако вие случайно сте намерили на улицата ключе от куфар, а все още не сте намерили самия куфар, спокойно можете да дадете ключето

си на маймунката. Докато намерите куфара, ключето ще бъде цяло и невредимо.

— Е, какво — продължаваше през това време Гена, — нима никой нищо няма да ни посъветва?

— Може ли аз да кажа? — попита плахото момиченце Маруся. — Струва ми се, че измислих. Около къщичката ни има ограда. А тя вече не ни трябва! От нея може да се направи покрив!

— Ура! — извикаха строителите. — Добре го е измислила!

— Съгласен съм! — каза Гена. — Но в такъв случай ми трябва пирони. — Той пресметна наум. — Горедолу четиридесет пирона. А откъде да ги вземем?

Всички погледнаха към Чебурашка.

— Щом трябва, значи трябва! — скромно каза той. — Аз ще намеря пирони!

Той помисли малко и затича към покрайнините на града. Там, където се намираще главният градски строителен склад.

Пред вратата на склада седеше главният магазинер, обут във валенки и пушеше цигари „Беломор“.

Чебурашка реши да започне разговора издалеко.

— Слънчицето свети, тревичката зеленее! — каза той. — А на нас страшно ни трябва пирони! Няма ли да ни дадете малко?

— Това, дете зеленее, не е трева — отвърна магазинерът. — Разляла се е боя. А пирони няма. Всяко сандъче ми се води.

— Затова пък как пеят птичките — продължаваше Чебурашка. — Да слушаш, че да се захласнеш! Може пък да намерите някои изостанали? На нас не ни трябва много.

— Де да бяха птички... — въздъхна магазинерът. — Вратата скърца! Няма какво да търся! Нищо излишно нямам!

— Много жалко — каза Чебурашка, — че не скърцат птички. А пък ние строим Дом на приятелството!

— Дом на приятелството ли? — интересува се магазинерът. — Е, това вече е друга работа! В такъв случай ще ти дам пирони. От мен да мине, взимай! Само че ще ти дам изкривени пирони. Става ли?

— Става! — зарадва се Чебурашка. — Много благодаря. Само че дайте ми поне и едно изкривено чукче!

— Какво изкривено чукче? — учуди се магазинерът. — Защо ти е?

— Как защо? Да забивам изкривените пирони!

При тези думи даже магазинерът с валенките, който не беше вчерашен, не се сдържа и се разсмя.

— Е, добре, от мен да мине. Ще ти дам прави пирони. А кривите ще си ги изправя! Дръж.

И зарадваният Чебурашка затича към строежа.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ето че къщичката е вече почти готова. Остава съвсем малко. Трябва само да се боядиса отвън и отвътре. По този въпрос между приятелите възникнаха разногласия.

Крокодилът Гена беше зелен и смяташе, че и къщичката трябва да бъде зелена. Защото този цвят е най-приятен за окото. Кафявата майmunка Мария Францевна смяташе, че най-приятен за окото е кафявият цвят. А дългнестата Анюта непрекъснато настояваше, че най-красив е жирафовият цвят. И ако направят къщичката такава, всички жирафи в града ще бъдат много благодарни на строителите.

Накрая Чебурашка предложи всеки да си избере по една стена и да я боядиса така, както иска.

Къщичката стана чудесна. Всичките и стени бяха различни: едната — зелена, другата — кафява, третата — жълта на черни петна. А четвъртата стена се преливаше във всички цветове на дъгата. Нея я боядисва двойкаджията Дима. Той нямаше любим цвят и затова топеше четката си във всички кофи по ред.

— Знаеш ли — каза Галя на Чебурашка, — ние с Гена решихме, че ти трябва да произнесеш приветствено слово при откриването на дома.

— Страхувам се, че няма да мога — отвърна Чебурашка. — Никога не съм произнасял речи!

— Нищо, ще се справиш — успокои го Галя. — Трябва само да се поупражняваш. Сега ще ти кажа едно малко стихотворение, а ти си

се разхождай и непрекъснато си го повтаряй. Ако го повториш, без да се запънеш, значи, ще можеш да произнесеш всякаква реч.

И тя му каза една кратка скороговорка, която беше запомнила от малка:

*Мишка на ошаф от лани
двеста мишчици покани.
И захрупали, горките —
изпочупиха зъбите.^[1]*

— Това е много лесно стихотворение — реши Чебурашка. — Веднага ще го повтора. И той издекламира:

*Миска на осаф от лани
двешта мисцици покани.
И жахрупали, горките —
ижпошупиха жъбите.*

„Не — помисли си той, — нещо не го казвам както трябва. Защо «миска» и защо «осаф»? Нали правилно е да се каже «мишка» и «ошаф». Я да опитаме отначало!“

Мишка на ошаф от лани

започна той правилно,

двеста мисцици покани,

също почти правилно. Но по-нататък се получи ето какво:

*и жахрупали, горките —
ижпошупиха жъбите.*

„Какво ще полушава? — разсърди се Чебурашка. — Не мога две думи да швържа. Жнаши, трябва повеше да ще упрашнявам!“
И той се упрашнява, упрашнява цяла ноц!

[1] Стиховете в книгата са преведени от Славчо Донков. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Празникът мина много добре. Всички строители се явиха много радостни и елегантни.

Крокодилът Гена облече най-хубавия си костюм и сложи най-хубавата си сламена шапка. Галя беше със своята любима червена шапчица. А жирафата Анюта и маймунката Мария Францевна изглеждаха така, сякаш са дошли направо от ателието за химическо чистене.

Галя, Гена и Чебурашка се качиха заедно на тераската.

— Уважаеми граждани — първа започна Галя.

— Уважаеми гражданки — продължи крокодилът.

— И уважаеми гражданчета — последен произнесе Чебурашка, за да каже и той нещо.

— Сега Чебурашка ще произнесе реч! — завърши Галя.

— Почвай — бутна крокодилът Чебурашка. — Готов ли си?

— Рашбира ше — отговори той. — Сяла ноц ше упрашнявах!
И Чебурашка произнесе реч. Ето я, речта на Чебурашка:

— Е, какво мога да ви каша? Ние всиски шме много радошни!
Штроихме, штроихме и накрая поштроихме! Да шивеем ние! Ура!

— Ура! — закрепяха строителите.

— Как е? — попита Чебурашка. — Цудешно ше полуси, нали?

— Цудешно! — похвали го Гена. — Ти ши юнашина!

След това крокодилът тържествено прегриза лентата, вързана над прага, и Чебурашка, под общите аплодисменти, отвори входната врата.

Но щом Чебурашка отвори входната врата, на главата му най-неочаквано падна голяма червена тухла! В главата на Чебурашка всичко се обърка. Той вече не разбираше къде е небето, къде е земята, къде е къщичката и къде е самият той — Чебурашка.

Но въпреки това веднага разбра кой е сложил тухлата над вратата.

— Почакай! — закани се той. — Почакай, Шапокляк такава! Аз ще ти го върна!

А през това време Шапокляк такава стоеше на балкона си в къщи и гледаше с далекоглед как върху главата на Чебурашка израства огромна цицина.

Тя разрешаваше и на своята дресирана Лариска да наднича през далекогледа. И двете бяха безкрайно щастливи.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Време е да се хващаме на работа — каза Галя. — Сега вече ще записваме в една книга всички, които имат нужда от приятели. Кажете, моля, кой е първи?

Но изведнъж настъпи пауза. Колкото и да беше странно, нямаше първи.

— Кой е първи? — отново попита Гена. — Нима няма никой?

Всички мълчаха. Тогава Галя се обърна към дългокраката жирафа:

— Кажете, моля, не ви ли трябва приятели?

— Не ми трябва — отговори Анюта. — Вече не ми трябва. Имам си приятел.

— Кой е той? — попита Чебурашка.

— Как кой? Разбира се, маймунката! Ние с нея отдавна се сприятелихме!

— А как се разхождате с нея? — отново зададе въпрос Чебурашка. — Нали може да падне в някоя яма?

— Не, не може — каза жирафата. Тя се наведе, отхапа парченце от сламената шапка на крокодила и продължи: — Когато се разхождаме, тя сяда на шията ми като яка и ни е много удобно да разговаряме.

— Гледай ти! — изуми се Чебурашка. — Никога не бих се сетил!

— Е, а ти, Дима? — попита Галя. — И ти ли си намери приятел?

— Намерих си — отвърна Дима. — И още как!

— Кой е, ако не е тайна? Покажи ни го.

— Ето кой — Дима показа с пръст Маруся.

— Но тя няма нито една двойка! — учуди се крокодилът Гена.

— Разбира се, това е лошо — съгласи се момчето. — Но двойките не са най-важното. Ако човек няма двойки, това още не означава, че нищо не струва! Затова пък от нея може да се препише и тя ще ми помага да си уча уроците! Разбра ли!

— Ами добре — обяви Галя, — дружете си! Ние само ще се радваме. Нали така?

— Ами да — съгласиха се Гена и Чебурашка. — Само че ние кого ще сприятеляваме, щом всички са се сприятелили без нас?

Въпросът беше справедлив. Други желаещи да се сприятеляват нямаше.

— Та какво излиза? — тъжно попита Чебурашка. — Строихме, строихме и всичко беше напразно.

— Съвсем не е напразно — възрази Галя. — Първо, ние сприятелихме жирафата с маймунката. Така ли е?

— Така е! — извикаха всички.

— Второ, сприятелихме Дима и Маруся. Така ли е?

— Така е! — викнаха всички.

— И трето, имаме си нова къщичка и можем да я подарим на някого. Например на Чебурашка, защото той живее в телефонна кабина. Така ли е?

— Така е! — за трети път извикаха всички.

— Не, не е така — изведнъж каза Чебурашка. — Тази къща трябва да я дадем не на мене, а на всички нас заедно. Ще си направим тук клуб и ще идваме вечер, за да си играем и да се срещаме!

— Ами ти? — попита крокодилът. — Така ли ще си живееш в телефонната кабина?

— Нищо — отговори Чебурашка. — Някак ще се оправя. Но виж, ако ме вземат в детската градина да работя като играчка, би било просто чудесно! През деня ще си играя с децата, а нощем ще спя в детската градина и същевременно ще я пазя. Само че никой няма да ме вземе там, защото съм неизвестно кой.

— Как така неизвестно кой?! — възмути се крокодилът. — Съвсем даже е известно! Бих искал и аз да бъда такъв неизвестно кой!

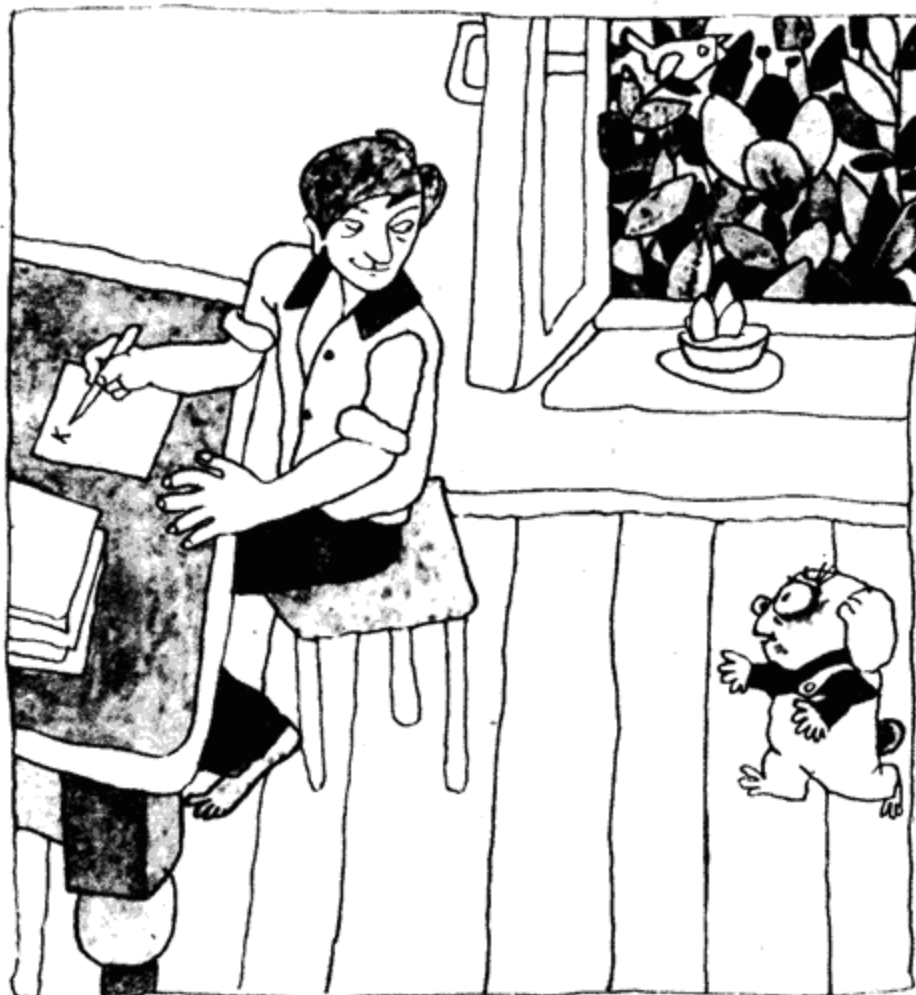
— Ние всички ще помолим да те вземат — казаха на Чебурашка животните. — Всяка детска градина ще те вземе на работа и даже ще ти бъде благодарна!

— Тогава — каза Чебурашка — аз съм много щастлив!

Нашите герои така и направиха. Превърнаха къщичката в клуб, а Чебурашка настана в една детска градина като играчка. Всички бяха много доволни.

Затова реших да взема молива и да напиша една кратка дума:

КРАЙ.

Но щом взех молива и написах думата „край“, при мен дотича Чебурашка.

— Как така край? — възкликна той. — Не може да пишеш „край“! Още не съм се оправил с тази проклета Шапокляк! Първо ще си разчистя сметките с нея, а после вече може да се пише „край“.

— Добре, разчиствай си сметките — казах аз. — Интересно какво ще излезе?

— Много просто — отговори Чебурашка. — Ще видите!

Наистина всичко излезе много просто.

Още на другата сутрин Гена, Галя и Чебурашка се появиха в двора на баба Шапокляк. В ръцете си държаха големи разноцветни красиви балони.

Шапокляк през това време седеше на пейката и обмисляше плановете на поредните си пакости.

— Да ви подаря ли балон? — обърна се Чебурашка към бабата.

— Така, без нищо ли?

— Разбира се, че без нищо!

— Давай — каза бабата и взе от Чебурашка всичките му ярко боядисани балони. — Пу за мене! — веднага заяви тя.

— Искате ли още? — попита Галя.

— Давай!

Сега тя държеше в ръцете си две връзки балони и те буквално я откъсваха от земята.

— Да ви дам ли още? — намеси се в разговора Гена, подавайки ѝ и своите балони.

— Разбира се! — И балоните на Гена също се озоваха в ръцете на алчната Шапокляк.

Вече не две, а три връзки балони повдигаха бабата нагоре. Бавно-бавно тя се откъсна от земята и заплува към облаците.

— Но аз не искам да отлитам на небето! — викаше бабата.

Но вече беше късно. Вятърът я подхвана и започна да я отнася все по-далеч и по-далеч.

— Разбойници! — крещеше тя. — Аз пак ще се върна! Ще ви дам да се разберете! Мира няма да имате!

— Дали наистина няма да се върне? — попита Галя Чебурашка. — Тогава действително няма да ни остави на мира.

— Не се безпокой — каза Чебурашка. — Вятърът ще я отнесе далече-далече и без помощта на хората за нищо на света няма да може да се върне. А ако си остане все така проклета и злобна като сега, никой няма да ѝ помогне. Значи, тя просто няма да може да стигне до нашия град. Е, какво, добре ли я наредихме?

— Добре — каза крокодилът.

— Добре — съгласи се Галя.

След това на мен не ми оставаше нищо друго, освен да взема молива и да напиша три кратки думи:

КРАЙ НА ПОВЕСТТА

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.